

Βράχος με την Αιγυπτίαν 'Αθηνάν, Ναυτό-
παίδα καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης:— ἡ Λακκὴ
Μαργαρίτα μετὸν Νουσταλγόν "Ἑλληνα"—
ἡ Χριστομαζὴ τῆς Δύσης μετὸν Κόμμα τῆς Σα-
λαμίνος. Ἀναγνῆτὴν Καρδίαν καὶ Ἀρθύλλιον
τῆς Ἐρήμου.— Σέλευκος ὁ Κεραυτὸς μετὸν
Κάλυκα Ρόδου καὶ Ἀργυρῶν Σοφίσταρον.—
τὸ Ἀργυροκροσσὸν Νέφος μετὸν Μυστηριώδη
Φύσιν, Κίχραν καὶ Κατάραν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις
πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μικρὰν Χωριατοπούλαν
(ἔστειλα πῶ, πῶ, τὴν μαθήματα! νὰ ἰδοῦμε, θὰ
εὐερίσκῃς καὶρὸν νὰ μου γράψῃς κάποτε; νὰ σοὺ
πῶ, κ' ἐγὼ ἐγγέλασα μετὸν κυνηγὸν τοῦ Ἀνα-
νία, πῶ τὸ πούλιό του εὐρέθησαν μετὸν κοιμῆνας
γλώσσας!) Κρητικὸ Ναυτοπούλο (λοιπὸν, ὅταν
μετὸ καλὸ θὰ γίνωνται οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου
καὶ θὰ ἡσυχάσῃς, νὰ μου γράψῃς συχνότερα) μὴ
ἀμφιβάλλῃς διόλου περὶ τῆς ἀγάπης μου. ἡ Κική
σ' εὐχάζεται πολὺ-πολὺ πού την ἐνθυμήθῃς.)
Μεσοδογμάτικα (ὁ κ. Φαίδων ἐχάρη πού σου
ἤρσε τὸσον ὁ Διάλογός του "Ἐν ὧ πίπτουν τὰ
φύλλα...") Φάρι τῆς Ἐρηδῆς, Λεοπόλδου,
Λευκοκίμωντος Αἰγυπτίου, Νεαρὸν Μουσικόν,
Μαργαριτοφόρον (πάντοτε, ὅσκις μου ἔγραψες
σοὺ ἀπῆνθησα) τὰ Μ. Μυστικὰ σοὺ τα στέλλω
τώρα εἰς Χίον αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν
ὅλαι βαθμίδῃ. σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐ-
νεργείας καὶ τὰ ἐσπαθώματα.) Ἄσπρον Ἄου-
πάκι (χαίρω πού ἤρχισες τὰ ἀγαπητὰ μαθήμα-
τα.) Τροπαϊκῶν (δὲν ἐνθυμούμαι τίποτε περὶ
ψευδωνύμου τῆς ἀδελφῆς σου. εἰμπορεῖ νὰ μου
ἐνακαγράψῃ.) Πήγρον τῆς Ἀχοργιαλίας (εἰς τὸ
προσεχές.) Φιλόσοφον Διογένην (ἔστειλα χαί-
ρω πού γίνεις καλά, καὶ νὰ μου γράψῃς.) Μι-
κρὰν Δεσποινίδα (χαί! καλὸν Κομπούμιον εὐ-
ρημας, διὰ νὰ σοὺ ἐξηγήσῃ τὰ Κινέζικα.) Φι-
λαργίον "Ἑλληνα (κοιμήτης καὶ αὐτὸς ὅταν ἐσεῖ
νὰ ἰδοῦμε τώρα τὸν χειμῶνα, θὰ ἐξακολουθήσῃ
νὰ σοὺ ἔρχονται ἰδέαι νὰ μου γράψῃς;) Συναγω-
μένον Ποιτικόν (τὰ ἔλαβα διὰ: Καλὸς Ὁρα-
σμός (νὰ μὴ σοὺ δημοσιεύσω ἄλλο Παιδικὸν Πνεύ-
μα; διατί; ἐξηγήσέ μου σὲ παρακαλῶ τὴν παρά-
δοξον καὶ πρωτοφανῆ αὐτὴν παράκλησιν!) Ψαρό-
μυαλλον (σημειοῦν τὸνομά σου ἐντὸς παρενθέσε-
ως, καὶ τότε δὲν γίνεταί λάθος ποτέ.) Χρυσὴν
Ἀρθοδέσμη (χαίρω πού ἔχετε τώρα ἐκεῖ ἀμ-
φοτέρους καὶ τοὺς τρεῖς) Σκεφεραλίους, οἱ ὅποιοι
εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων μου φίλων συμφωνῶν ὅτι ὁ
Πετρομαζευτὴς συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἀ-
ρίστων μυθιστοριῶν, διότι εἶνε τερπνὴ, εὐφυῆς,
συμφωνητικὴ, καὶ κινεῖ ἐξήλικας τὸ ἐνδιαφέρον.)
Φωτεινὸν Οὐρανόν, Χρυσόζουσαν Κεφαλήν,
Μαρίδαν τοῦ Ἐρήμου, Κυκλαδίτην καὶ Σιν
(ἔστειλα εὐγε διὰ τὰς λαμπρὰς ἐνεργείας σας
ὑπὲρ τοῦ "Ἑλληνόπαιδος") Κρητικὴν Ση-
μαίαν, Γαρβέναν τῆς Μαγνησίας (ἐλήθη-
σαν τὰ δύο τετραδιά.) Μικρὸν Ἀλλήτην (τ' ἀ-
ποτελέσματα τῆς Καλλιγραφίας θὰ δημοσιευθῶν
τάχιστα) φίλτρε μου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου.) Κερ-
τρί (πολὺ μου ἤρσε καὶ ἡ νέα φουρνιά) τῶν
γελιογραφῶν σου ὠραία ὄλαι καὶ αἱ περισσό-
τεροι ευφύεσταται ὥστε λοιπὸν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ;
τί καλά! ὡς πρὸς τὴν πρότασίν σου, σὲ πληρο-
φορῶ ὅτι φέτος δὲν θὰ γίνῃ τίποτε.) Μερεφεδέ-
νιο καὶ Τριαγαφυλλένιο Μπουκετάκι αἱ ἀπὸ
8 Δυγούστου ἐπιστολαί σας ἐλήθησαν τὴν 4 Ὀ-
κτωβρίου, καὶ χωρὶς νὰ περιέχουν τὴν περὶ τῆς
γράφης εἰσφορὰν διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα πῶς ἔ-
γινεν αὐτὰ;) Ἐθικὸν Ὑμνον (πολὺ μ' εὐχα-
ρίστησαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν "Ἐκθεσιν"
βέβαια εὐδιάβασα τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὰς ἐφημερί-
δας; ἀλλ' εἶνε ἄλλο ὅταν σοὺ τα γράψῃ ἕνας φί-
λος σου.) Γλυκεῖαν Καρδίαν, Κρητῆν τῆς
Σταρῆρας (τὸν πρῶτον, πού μου ἔστειλεν ἀ-
πάντησιν διὰ τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακὴν.) Κερα-
μιδόγατον (καλῶς ἤλθεσ ἰσοπύ, διότι ὑποθέτω
ὅτι ἤλθες; ἔ, ποτικῶν τῶν Ἀθηνῶν, φυλαχθῆ-
τε, καὶ ὁ Κεραμιδόγατος ἔβασε!...) Παιδικὴν
Χαρὰν (ἀχ, αὐταὶ αἱ διασκεδάσεις! πού ἔμπο-

δίζουν τοὺς φίλους μου νὰ μου γράψουν τὰ ὠραί-
α τῶν γραμμάτων! [Ε] διὰ τὸ σημερινόν.) Λο-
ξίαν. Ἀεροναυτοπούλαν (βεβαίως θὰ τὴν συμ-
περιλάβω.) Ἀρμόδιον Καρδίαν (ἄλλος ἔχεις,
διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζῃς τὸν Ἀνανίαν
τελοσπάντων, μεγάλη ἐπιτυχία αὐτοῦ, ὁ Κινεζι-
κὸς Διαγωνισμός; ἔ;) Ἄσπρον Μερεφέν (μὰ τί
ἔγινες τόσο καιρὸν;) Γ. Ἀθανασιάδην, Ἀγρε-
ρινὸν (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μου
μένει καιρὸς νὰ τὴν πραγματοποιήσω) κατήντησε
πλέον, μετὰ τὰς πού ἔχουμεν, νὰ μὴν εἰδεύρω
τὴ νὰ πρωτοκόμω ἐγγέλασα μετὸ ἐπίπεδον τοῦ
κινέζου Τσιν-Τσῶν, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη νὰ με-
ταφράσῃ τὰ κινέζικα!) Σμυρῆν Κόρη (ἔστει-
λα περιμένω, ὅτι μου γράψῃς, καὶ σ' εὐχαριστῶ
ἐκ τῶν προτέρων.) Πικραμένην Καρδίαν
(καλὴν διασκεδασίαν!) Κόρην τοῦ Ἀλά (ἔ) ἡ
ἐπιστολή σου ὠραϊστικὴν: τί νὰ σοὺ εἰπῶ! τὸ θέ-
μα τῆς Ἐκθέσεως δὲν μοῦ ἐφάνη καὶ τόσο φοβε-
ρὸν. δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψῃ κανεὶς μίαν αἰ-
θουσαν πού διέπει; εἶμαι εὐτυχῆς πού σου ἀρέ-
σουν τόσο τὰ δημοσιεύματά μου, καὶ αἱ συνερ-
γάται μου σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράψῃς.) Λι-
ακην Μαργαρίτα (σὲ θὰ ἐνοήθῃ, διότι τὸ παλα-
τῆν σου ψευδώνυμον δὲν το ἔδωκα ἀκόμη εἰς ἄλ-
λην.) Ἀποπέτσαν Ἑλπίδα (ἡ Κική σε ὑπε-
ρευχαρίσκει διὰ τὰ γραμματόσημα.) Μικρὰν Φι-
λοπερίεργον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς βέβαια,
καλλίον ἄργα παρὰ ποτέ.) Ἀρρητὸν τῶν Μολυ-
βένιων Στοιχείων ἔστειλα.) Κρητικὸν Κά-
στανον (ἡ Κική σ' εὐχαριστῶ πολὺ, θὰ σοὺ ἔ-
γραψα καὶ μετὰ τὸ χεῖρ τῆς, ὅπως θέλεις, ἀλλ' αὐ-
τὰ, τὰς ἡμέρας τῆς ποιεῖ τ' ὀχέρι.) Ἀράκι τοῦ
Γαλατῆ (ἔστειλα.) Ἐνδοκὸν Ὑαιανὴν, Ἐ-
αρινὴν Ζωὴν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν σύστα-
σιν, ἂν δὲν σου ἀπῆνθησα τότε βεβαίως, δὲν ἔλα-
βα τὴν ἐπιστολήν σου ὀλίγα ἢ πολλὰ, πάντοτε
ἀπαντῶ.) Χαριτωμένον Ναυτάκι, Νεαρὸν Ζω-
γράρον, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας (ὁ ὁποῖος
δὲν κατορθώνει νὰ μου γράψῃ, παρὰ ὅσκις ἔ-
χει νὰ ζητήσῃ τίποτε.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου
Ἰαν-Αίγγ, Κύριον Πρόεδρον (ὁ ὁποῖος εἶδε με-
τὰ χαρᾶς ὅτι τὰ περισσότερα βραβεῖα τῆς Κυρι-
ακῆς τὰ ἐπῆραν ἀγόρια.) Σ. Μανάρην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ὀ-
κτωβρίου, θάπαντῆσώ τὰς προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψωσιν
τὰς λύσεις τῶν ὁμοίων, ποικίλει ἐν
τῷ ἱερῶν μας εἰς φακέλλους, ὅν ἐκάστου
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1

808. Λεξιγριφοί
Ἄν προτιμᾶς δύο φορές, ἢ ἅς τὸ τέλος μίαν,
Καὶ δυσκολευεσθε πολὺ... ρωτᾶς τὸν Ἀνανίαν.

809. Συλλαβογριφοί.
Ἐμπρὸς εἰς ἕνα ποταμὸν ἐν γράμμα ἐδὸν κολήσῃς,
Ἀρχαίαν πόλιν παρευθῆς, πλουσίαν, θανάστησῃς.

510. Στοχειογριφοί.
Χωρὶ μικρὸ πού ἀκούστηκε
Ἐτὸν ἄτυχό μας πόλεμον,
Μετὰ τοῦ γίνεταί φάρμακον
Μὰ ὅχι... γιὰ πονόλαιμον.

511. Ρῶμος.
Π
* Η *

512. Πρόβλημα
Νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 100 διὰ πράξεων, εἰς
τὰς ὁποίας νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ἐπάφας τοὺς ἀριθ-
μοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

513. Ἐπανόρθωσις στίχων
Ἡ κατωτέρω φράσις νὰ γίνῃ τετραστίχον, ὁ-
μοιοκαταληκτικῶν τῶν στίχων, τοῦ πρώτου μετὰ
τὸν τρίτον καὶ τοῦ δευτέρου μετὰ τὸν τέταρτον:

514. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων νὰποτελεσθῶν
τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἑλληνικῶν ποταμῶν:

515. Ἀκροστιχίς.
Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων
λέξεων σχηματίσον τὸνομα Τυτάνος.

516. Φωνηεντόλιπον.
τ-ν-κ-μ-ν-δμ.

517. Γρίφος Ἰνδικός.
12 (ἄρθρον)—π4 (ὄνομα)—π7 (ῥῆμα)—π3 (ἀν-
τωνυμία)—τ1 (ἄρθρον)—α4 (ὄνομα) ο1 (ἄρθρον)
—θ3 (ὄνομα.)

518. Παιδίον ἀνα τοὺς κοσμοὺς
Ἡ θεία μου οὐρανία
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 354.)

513. Ἐπανόρθωσις στίχων
Ἡ κατωτέρω φράσις νὰ γίνῃ τετραστίχον, ὁ-
μοιοκαταληκτικῶν τῶν στίχων, τοῦ πρώτου μετὰ
τὸν τρίτον καὶ τοῦ δευτέρου μετὰ τὸν τέταρτον:

514. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων νὰποτελεσθῶν
τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἑλληνικῶν ποταμῶν:

515. Ἀκροστιχίς.
Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων
λέξεων σχηματίσον τὸνομα Τυτάνος.

516. Φωνηεντόλιπον.
τ-ν-κ-μ-ν-δμ.

517. Γρίφος Ἰνδικός.
12 (ἄρθρον)—π4 (ὄνομα)—π7 (ῥῆμα)—π3 (ἀν-
τωνυμία)—τ1 (ἄρθρον)—α4 (ὄνομα) ο1 (ἄρθρον)
—θ3 (ὄνομα.)

518. Παιδίον ἀνα τοὺς κοσμοὺς
Ἡ θεία μου οὐρανία
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 354.)

519. Λύσεις
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 34 καὶ 35.

414. Κάπαρις (κάπα-ρις) - 418. Μένων-Μέ-
μωνων. - 416. Ἀργῶ-Ἀργῶ. - 417. Ψυχός-Ψυχῆ.

418. Α Κ Μ Ω Ν 419. Τὸ τέλος ἐπιστέ-
Ζ Η Ν Ω Ν φεῖ τὸ ἔργον. (Ἡ ἀνά-
Ι Ν Δ Ο Σ γωσις γίνεταί ἐκ τῶν
Ι Ω Ν Α Σ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δε-
Ν Ι Ο Β Η ξιόθεν καὶ ἀριστοτέρῃθεν
ἐναλλάξ.) - 420. Ὁ

πλοῦτος χωρὶς φρόνησιν καὶ εὐγενῆ καρδίαν, -
οὔτε ὑπόληψιν γεννᾶ, ἀλλ' οὔτε εὐτυχίαν. -

421-423. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γραμμάτου Η
σχηματίζονται αἱ λέξεις: μῆρος, Ἥρα, σχῆμα,
ῥῆμα, σῆμα. - 426. Ὅσοι δὲν ἦσαν καλλιγρά-
φοι. - 427. Ὑπὸ πάντων ἀποκαλεῖται ἐπιστήμη
θελα ἡ ἱατρικὴ.

428. Περσία (περ-σία!) - 429. Πίσσα - Κί-
σα. - 430. Ἀχρίς-καρίς.

431. Δ = οὐδὲν
Μ Ε Ν = ΝΕΜεα

Δ Ι Η Μ Ο Σ = μικρὸς ΟΜΙΛεῖ.
Δ Ι Χ Α Ν Ο Σ = Πάτροκλος ΟΝ ΑΧΙΛεῦς.

432-436. Τῆ προσθήκῃ τοῦ Τ σχηματίζονται:
κτεῖνω, τρέφω, τροπός, νότος, τροχός. -

437. Ἡ Ὑπάτη. - 438. Εἰς τὸ Λεξιόν. - 439.
Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: γέρον, ξένος, δρᾶ-
σις, ἀθαρής, ἄριστος καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀντιθέτων
ἀκροστιχίς: Ν Ι Ο Β Η (Νέος, Ἰθαγενής,
Ὀκνος, Βαρός, Ἡμερος.) - 440. Οὐδὲν μάτην
ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. - 441. Καὶ ὁ γρίφος
εἶνε αἰνίγμα.

442. Περσία (περ-σία!) - 429. Πίσσα - Κί-
σα. - 430. Ἀχρίς-καρίς.

431. Δ = οὐδὲν
Μ Ε Ν = ΝΕΜεα

Δ Ι Η Μ Ο Σ = μικρὸς ΟΜΙΛεῖ.
Δ Ι Χ Α Ν Ο Σ = Πάτροκλος ΟΝ ΑΧΙΛεῦς.

432-436. Τῆ προσθήκῃ τοῦ Τ σχηματίζονται:
κτεῖνω, τρέφω, τροπός, νότος, τροχός. -

437. Ἡ Ὑπάτη. - 438. Εἰς τὸ Λεξιόν. - 439.
Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: γέρον, ξένος, δρᾶ-
σις, ἀθαρής, ἄριστος καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀντιθέτων
ἀκροστιχίς: Ν Ι Ο Β Η (Νέος, Ἰθαγενής,
Ὀκνος, Βαρός, Ἡμερος.) - 440. Οὐδὲν μάτην
ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. - 441. Καὶ ὁ γρίφος
εἶνε αἰνίγμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν τομιδιόν, περιέχον καὶ ἑτερα
δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρσιδοῦ, τὴν
ΜΠΕΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΔΙΑΝ, κο-
σμοῦμενον δὲ διὰ τῆς εἰκό-
νος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πα-
νομοιωτικῶν τῆς ὑπο-
γραφῆς του.

Εὐρίσκειται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς
Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ τι-
μᾶται πρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ πρ. χρ 8
Δι' ἑξωτερικῶν ἀρχόντων τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. πρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1900 Ἔτος 22ος.— Ἀριθ. 44

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 354.)

— Ἀπὸ πότε γνωρίζουν αὐτοὺς τοὺς
κόσμους, τοὺς τόσο μακρὰν εὐριτικόμε-
νους;

— Ζήτημα τηλεσκοπίου, καὶ ἡ ἱστορία
τῶν ἀρχίζει ἀπὸ τῆς πρώτης χρήσεως
τοῦ τηλεσκοπίου ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου. Καὶ
πρὸ τοῦ Γαλιλαίου ὅμως, ἐργάζοντο εἰς
διαφόρους θέσεις τοῦ οὐρανοῦ μικρὰ ὑπό-

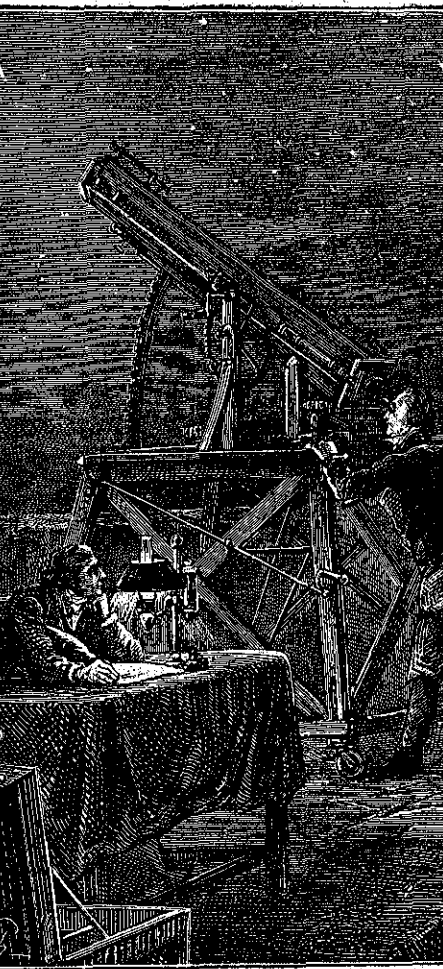
λευκα νεφύδρια, μὴ ἔχοντα σταθε-
ρὰν μορφήν, τὰ ὅποια εὐκόλως
διεκρίνοντο ἀνευ τηλεσκοπίου. Οὐ-
δεὶς ὅμως εἶδεν εἰς αὐτὰ προσο-
χήν, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο τὸ πα-
ραμικρὸν νὰ εἰπωσὶ πρὸς ἐξήγη-
σίν των. Κατὰ τὸ 1612 μόνον,
δύο ἔτη μετὰ τὴν χρησιμοποίη-
σιν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ τῆς
ἀνακαλύψεως τοῦ μικροῦ Ὀλλαν-
δόπαιδος, κάποιος Σίμων Μάριος
ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ τηλε-
σκόπιον διὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν
πρῶτον νεφελοειδῆ, ὁ ὁποῖος εἶχεν
ἐπισύρη τὴν προσοχὴν τῶν ἀ-
στρονόμων, καὶ παρωμοίωσε τὴν
λάμπην του πρὸς τὴν λάμπην λυ-
χνίας εὐρισκομένης ὀπισθεν λευ-
κοῦ κερατίνου φάλλου. Μετὰ τεσ-
σαράκοντα τίσσαρα ἔτη, ὁ Οὐίγ-
γενς διὰ τοῦ μεγάλου τηλεσκοπίου
του ἀνεκάλυψε νέον ἀστεροειδῆ,
ἀγνωστον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης, κεκρυμμένον ὑπὸ ἐξ μικρῶν
ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι μετὰ γυμνὸν
ὄφθαλμόν φαίνονται ὡς εἰς ἀστήρ.

Ὁ Χάλλεϋ, κατὰ τὸ 1716, ἐγνώ-
ριζεν ἐξ ἴσου νεφελοειδεῖς, ἐκ
τῶν ὁποίων πάλιν τοὺς δύο ἀνε-
κάλυψεν ὁ ἴδιος. Ὁ δὲ γάλλος
ἀστρονόμος Λακάλλης, εἰς ἀπο-
τοὺς δύο ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐμέ-
τησαν κατὰ πρῶτον τὴν ἀπόστα-
σιν τῆς Σελήνης, αὐτὸς ὁ ὁποῖος
διὰ τὸν σκοπὸν τούτων μετέβη
εἰς τὴν Εὐέλπιδαν Ἀφρον, ἐ-

πωρελήθη τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εὐ-
ρίσκετο, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν νότιον οὐρα-
νόν, καὶ ἀνεκάλυψε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
του 28 νεφελοειδεῖς νέους, ἀράτους φυ-
σικὰ διὰ τοὺς Εὐρωπαίους συγὰδελφους
του ἀστρονόμου. Οἱ ἡμίσεις ἐξ αὐτῶν
τῶν νεφελοειδῶν, διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
τοῦ Λακάλλης, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καὶ
πολὺ ἰσχυρόν, διελύθησαν εἰς ἀστέρας.
Ὅλιγον κατ' ὀλίγον λοιπὸν ἔγινεν ἀρκε-
τῆ πρόδος: ὥστε ὁ Μεσσιέ κατὰ τὸ 1771
παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐ-
πιστημῶν κατάλογον τριακόντα νεφε-

λοειδῶν. Ὁ Ἐρσεγγελλος ὅμως, μετὰ τὸ μέγα
τετυλεσκόπιον, συνετέλεσεν ὥστε ἡ ἀ-
νακάλυψις τῶν νεφελοειδῶν νὰ προχω-
ρήσῃ μετὰ βῆμα ταχύ. Χιλίων νεφελοειδῶν
κατάλογον ἐδημοσίευσεν τὸ 1786, μετὰ
τρία δὲ ἔτη ἄλλων χιλίων, καὶ τὸ 1802
ἄλλων πεντακοσίων. Βλέπετε λοιπὸν πό-
σον σπουδαία ἦτο ἡ ἐργασία τοῦ Ἐρ-
σεγγελλοῦ εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ οὐρανοῦ
πρὸς ἀνεύρεσιν νεφελοειδῶν.

Τὸ ἔργον ὅμως ἐξηκολούθησεν ἔκτατε
καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, καὶ γίνονται πάν-
τοτε νέα ἀνακαλύψεις. Ἀνεγνώσα εἰς
κάποιον βιβλίον, πρὸ
τινων ἐτῶν ἐκδοθέν, ὅτι
εἶχον ἀνακαλυφθῆ 4500
νεφελοειδεῖς. Μέχρι σή-
μερον ἴσως ἔχουν ἀνα-
καλυφθῆ περισσότεροι
τῶν πέντε χιλιάδων, καὶ
ὅμως δὲν ἐτελείωσεν ἡ
ἀνακάλυψις των, ἀφοῦ ἐ-
ξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δύνα-
μιν τῶν τηλεσκοπίων. Τίς
οἶδεν ἂν ἡμέραν τινά, ἄλ-
λος Ἐρσεγγελλος, ἐφωδα-
σμένος ὅπως ἐκείνος με-
νόν, ἰσχυρόν τηλεσκο-
πίον, δὲν θὰ μετατρέψῃ
εἰς ἑκατομμύρια τὰς χι-
λιάδας τῶν νεφελοειδῶν,
τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς
τοὺς σημερινούς κατα-
λόγους μας; Ἀλλὰ πάλιν
καὶ τότε δὲν θὰ δυνά-
μεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι πάν-
τες ἀνεκαλύφθησαν. Ὁ-
πισθεν αὐτῆς τῆς πλη-
θύσεως τῶν μολίς ὁρατῶν
νεφιδῶν, ἐξ ἐκάστου
τῶν ὁποίων ὅπως ἔλθῃ
τὸ φῶς χρειάζεται χιλιά-
δας καὶ χιλιάδας ἐτῶν, θὰ
κρούπτονται πάλιν ἄλλοι
νεφελοειδεῖς, τοὺς ὁποῖους
δὲν θὰ ἴδωμεν ποτέ. Οὐδέ
ὁ νοῦς μας αὐτὸς ἀκό-
μη δὲν δύναται νὰ φθάσῃ
εἰς τὸ ἄκρον!

Ὁ Ἐρσεγγελλος μετὰ τὸ μέγα τηλεσκόπιόν του... (Σελ. 361, στ. γ')

— Καλά! ιδού λοιπόν ότι και ο ίδιος μας Γαλαξίας, με τα 43 εκατομμύρια τῶν ἀστέρων του, εἶνε εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μηδαμῶν σημείον, ἀπλοῦς κόκκος κόνεως! Σταμάτησε πλέον, Νίτσα μου! Ἐξαλισθὺν.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ εἴπῃς νὰ σταματήσω, ἀγαπητέ μου, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω περισσώτερον. Δὲν μὲνει πλέον παρὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἴδια· καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Γαλαξίαν μας.

— Ὅχι σήμερον, Νίτσα μου. Εὐχαριστοῦμαι ἐπειδὴ δὲν με λογαριάζεις ὡς μικρὸν παιδίον· ἀλλὰ δι' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει ὄριον, ὅπως μοῦ ἔλεγες χθές. Τώρα δὲ εἰς ὅλον τὸν οὐρανὸν μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο παρὰ πῦρ.

Ἀδιάφορον ὅμως ἡ δυστυχῆς μας Γῆ δὲν θ' ἀνυψώθῃ πλέον εἰς τὸν νοῦν μου· ὅταν ἀπὸ τὰ βάθη αὐτῶν τῶν κόσμων, τοὺς ὁποίους δὲν βλέπουν, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἴδουν ποτέ, στρέψω τὸ βλέμμα μου πρὸς αὐτήν, τὸσον μικρὰ μοῦ φαίνεται, ὥστε δὲν τὴν ἐπανευρίσκω.

— Δι' αὐτὸ, Κωστάκη μου, εἶνε καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ νὰ φθάσωμεν ταχέως εἰς τὴν Γῆν, κατερχόμενοι τὴν κλίμακα. Ἐχεῖς ὅμως ἄδικον, κύριε ταξειδιῶτα τῶν νεφελοειδῶν, νὰ θεωρῆς ἀπὸ πολὺ ὑψηλὰ τὴν καλὴν μας Γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρισκόμεθα, καὶ ἡ ὁποία θὰ σοῦ φανῇ πάλιν μεγάλη, ὅταν στρέψῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχομεν.

— Μήπως ἐπειδὴ κατέχω ὀλίγην θέσιν, ἡ Γῆ γίνεται μεγαλύτερα;

— Οὐδὲν πρᾶγμα, ἀγαπητέ μου, εἶνε μικρὸν ἢ μέγα καθ' ἑαυτὸ. Τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν των καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἐνόου πρὸς τὸ ἄλλο. Ἐὰν ἡ Γῆ χάνεται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅταν παρατηρῆς αὐτὴν ἀπὸ ἓνα νεφελοειδῆ, μήπως καὶ ὁ νεφελοειδὴς αὐτὸς δὲν χάνεται ὅταν τὸν παρατηρῆς ἀπὸ τὴν Γῆν, ἀφοῦ οὐδὲ σημεῖον κἄν ὁρατὸν δὲν εἶνε; Ὅ, τι ἀξίζει νὰ προσελκῆ τὰ βλέμματά σου περισσώτερον, ὅ, τι πρέπει νὰ σοῦ φαίνεται μέγα, εἶνε τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεισαι διὰ νὰ ζήσης, ὅπου ἔχεις καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃς, ἀνθρώπους ν' ἀγαπήσῃς, ἕαν ἡ καρδιά σου ὑπαγορεύῃ τοῦτο.

— Ἄ, θείτσα· εἶνε δυνατόν νὰ ἀμφιβάλλῃς;

— Ὅχι, Κωστάκη μου· καμμίαν κακὴν σκέψιν ἀπὸ σέ δὲν περιμένω. Ἡθελῶ μόνον νὰ μὴ σε ἀφίσω ν' ἀναχωρήσῃς ἐπειτα ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν, τὴν ὁποίαν ὑπέστης καὶ τὴν ὁποίαν ὑφίστανται καὶ ἄνδρες πολὺ ἰσχυρότεροι ἀπὸ σέ, ὅταν ταξειδεύουν εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας σέ ὠδήγησα. Ἐπανερχόμενοι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ταξειδίου, πάντες θεωροῦμεν ἡ-

μᾶς αὐτοὺς μηδενικά· ἀλλ' αὐτὸ τὸ μηδενικὸν ἔχει συνείδησιν καὶ καρδίαν, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὸ μέγα ὅταν σκεφθῇ τοῦτο.

Πήγαινε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἡ ὁποία χάνεται καὶ αὐτὴ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς Γῆς, τὴν ὁποίαν Γῆν κατεφρόνεις πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν σμικρότητά της· καὶ ἂν σκεφθῆς τι ἐκεῖ σὲ ἀναμένει, θὰ εὕρῃς ὅτι ἡ οἰκία σου εἶνε διὰ σέ πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ μυρίου νεφελοειδῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΟΥ. — Η ΚΟΣΜΙΚΗ Γῆ.

«Θὰ μὲ φοβίσῃς καὶ σήμερον, Νίτσα μου;

— Ἡσύχασε, Κώστα μου· τώρα πλέον ἐπανήλθωμεν εἰς τὰ ἴδια, δηλαδή εἰς τὸν νεφελοειδῆ μας, τὸν μόνον νεφελοειδῆ, τὸν ὁποῖον βλέπομεν ἐκ τοῦ πλησίον· ἀλλὰ τί πλησίον! Καὶ πάλιν ὅμως δὲν θὰ σταθῶμεν πολὺ εἰς αὐτόν, ἐπειδὴ σπεύδω νὰ σ' ἐπαναφέρω εἰς τὴν καθαυτὴν πατρίδα μας, εἰς τὸ ἡλιακὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον θὰ φανῇ μὲ τὸ πραγματικὸν τοῦ μεγέθους ὅταν φθάσωμεν εἰς αὐτὸ. Εἶνε ὅμως τώρα ἀνάγκη, διερχόμενοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ συστήματός μας τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν Γαλαξίαν, νὰ ρίψωμεν ἀκόμη ἐν βλέμμα εἰς αὐτοὺς, διότι ὅσα σοῦ εἶπα χθές δὲν εἶνε ἄρκετά.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἠὲυχαριστοῦντο νὰ ὀνομάζον μετὰ στόμφου «Σύμπαν» τὸ κράτος ἡμῶν, τὸ ἐκτείνονμεν εἰς τὰς χώρας τὰς περὶ τῆς Μεσογείου. Τὸ ἴδιον κάμουν καὶ μερικὸι ἀστρονόμοι ὠνόμασαν τὸν Γαλαξίαν Σύμπαν, μὴ εὐρίσκοντες ἄλλο ὄνομα τόσον ἡχηρὸν διὰ νὰ βαπτίσωσι τὸ ὑπερμέγεθος αὐτὸ πλῆθος τῶν ἡλίων. Δυστυχῶς ὅμως, λέξις, ἡ ὁποία σημαίνει «πᾶν ὅ, τι ὑπάρχει» δὲν ἔχει πλέον καμμίαν σημασίαν ὅταν θέλωμεν νὰ σημάνωμεν δι' αὐτῆς ἄλλο πρᾶγμα· διὰ τοῦτο ἄς ὀνομάσωμεν μετριώτερον τὰς ἐκατομμύρια αὐτὰ τῶν συντρόφων μας τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς συμπόλιτας μας τοῦ αὐτοῦ νεφελοειδοῦς, λαὸν τοῦ Γαλαξίου, ὅπως ἔχομεν τοὺς λαοὺς ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς πάντα λαὸν ὑπάρχουν καὶ μεγάλοι καὶ μικροί, καὶ νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἀθηνεῖς καὶ ὑγιεῖς· τινὲς πάλιν ἐξ αὐτῶν συναθροίζονται καὶ σχηματίζουν παντοειδεῖς ὀμίλους. Παρόμοιον συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως τοὺς ἀστέρας τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Σοῦ φαίνεται παράδοξον, ὅτι καὶ οἱ ἀστέρες ἔχουν παρῶν σκέψου ὅμως ὀλίγον ὅτι οὐράνια σώματα, τὰ ὁποία μᾶς παρέχουν παρόμοια θεάματα, ἀδύνατον νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν φυσικὴν τῶν καταστάσιν.

— Ἀλήθεια, θείτσα· πολὺ παράδοξα εἶνε ὅσα μοῦ λέγεις. — Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου· πολὺ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξηγηθῶν παρόμοια

Τοιαύτας συστροφὰς μέχρι σήμερον γνωρίζομεν πολλὰς, φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ ἥλιος μας ἀνήκει εἰς συστροφῆν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζομεν μὲν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐξάπαντος εἰς αὐτὴν ἀνήκουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ εὐρίσκονται πλησίον μας, φαίνονται καὶ μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν. Ὑπάρχουν ἐπίσης εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ μικραὶ συστροφῆς ἀπὸ δύο, τρεῖς, τέσσαρας ἡλίους, εἰ ὁποῖοι στρέφονται ὁ εἰς περὶ τὸν ἄλλον, ὅπως βεβαιούμεθα μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Εἰς τοιοῦτον ὅμως ὄμιλον ἀστέρων δὲν ἀνήκει ὁ ἥλιός μας· διότι εἰς τοιαύτην περίστασιν εὐκόλως θὰ διεκρινόντο οἱ σύντροφοί μας ἀστέρες. Καὶ ὁ ἥλιός μας ὅμως, μὲ ὅλους τοὺς πλανήτας, δορυφόρους καὶ κομήτας του, κινεῖται· εἶνε δὲ γνωστὸν πλέον τώρα καὶ τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον διευθύνεται.

Ὁ ἥλιος διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀστέρας καὶ κατὰ τὸ μέγεθος· πόσον ὁ μὲν αὐτοῖς εἶνε μεγαλύτεροι ἢ μικρότεροι ἀπὸ ἐκείνους, εἶνε δύσκολον νὰ εὐρεθῇ, ἐπειδὴ καὶ μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια μας, πάντες οἱ ἀπλανεῖς φαίνονται ὡς φωτεινὰ σημεῖα. Μόλις κατορθώθῃ νὰ εὐρεθῇ τὸ μέγεθος τῶν πλησιεστέρων, καὶ αὐτῶν ὅχι μὲ μεγάλην θεατικότητα. Ἐπὶ παραδείγματι, νομίζουσι οἱ ἀστρονόμοι ὅτι ὁ Σείριος, ὁ λαμπρότερος ὄλων τῶν ἀστέρων, εἶνε εἰκοσιοκτὼ φορές κατὰ τὸν ὄγκον μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποῖου εἴμεθα ταπεινοὶ ἀκόλουθοι· ἀπὸ τὸν ἀστέρα αὐτὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ φῶς ὅπως ἔλθῃ χρειάζεται 9 περίπου ἔτη, ἂν παρατηρηθῇ ὁ ἥλιός μας ὅχι φανῇ ὡς ἀστὴρ ὅχι ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους. Πίστευσε ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα ὅ, τι θέλεις· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν μοῦ φαίνονται πάντες ἀκριβέστατοι, θεωρῶ βέβαιον ὅτι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω ὑπάρχουσι ἀσθένειαι, ὅπως καὶ εἰς τὴν Γῆν· ἀσθένειαι ἀστέρων. Διότι ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ αἰφνίδια ἐμφανίσεις εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως ἐκείνη τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν διηγεῖται ὁ Τύχων Βράχιος. Τοιαῦτα μεταβολαὶ ἀστέρων σκοτεινῶν μέχρι τινός, οἱ ὁποῖοι ἐξαίφνης γίνονται λαμπροί, ὅπως ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάλιν σβεσθῶσι, φανερόνουν ὅτι γίνεται κάτι ἐκτακτὸν, παρόμοιον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς τὰ νοσοκομεῖα ὀνομάζουσι κρίσεις. Καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν δηλαδή ἔχομεν προσβολὰς ἀστροκικοῦ πυρετοῦ. Σοῦ φαίνεται παράδοξον, ὅτι καὶ οἱ ἀστέρες ἔχουν παρῶν σκέψου ὅμως ὀλίγον ὅτι οὐράνια σώματα, τὰ ὁποία μᾶς παρέχουν παρόμοια θεάματα, ἀδύνατον νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν φυσικὴν τῶν καταστάσιν.

— Ἀλήθεια, θείτσα· πολὺ παράδοξα εἶνε ὅσα μοῦ λέγεις. — Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου· πολὺ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξηγηθῶν παρόμοια

πράγματα. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλα παράδοξα ἀκόμη.

Παρητήρησαν ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδα Ἄκραν συστροφῆν ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πάντες κυανοὶ· ἐπειτα βλέπουν μὲ τὰ τηλεσκόπια ἀστέρας, ἔχοντας πάντα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος: κυανοὺς, πρασίνους, ἐρυθροὺς, πορτοκαλλόχρους, κιτρίνους, λευκοὺς, ἄλλοτε μεμονωμένους καὶ ἄλλοτε πολλοὺς μαζί διαφόρων χρωμάτων.

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé) Δ. Σ. ΔΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

«Κίμων! Κίμων! ἔλα γρήγορα λοιπόν! μισὴ ὥρα ἔχω πού σε φωνάζω!» Ἦτο ἡ τρίτη φορά, ἀπὸ τὸ πρῶτο, πού ἀντηχοῦσαν ἡ πρόσκλησις αὐτῆ. Ὁ Κίμων, παίζων τὴν σφαῖραν μὲ δύο συμμαθητάς του, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, καὶ βυθισμένος ὅλος εἰς τὸ παιχνίδιον, ἐκτύπησε τὸν πόδα μὲ δυσἀρεσκείαν, μὲ πείσμα, καὶ ὑψώσας τὴν φωνὴν εἰς τὴν διαπασῶν, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

«Παῦλε! Παῦλε! ἡ σειρά σου! Ἐλα, δός του!... Προσοχή! σὰς ἐφάργα!...» Ἐφαντάζετο ὁ πονηρὸς ὅτι θὰ ὑπέθεταν, πῶς τάχα ὄλος αὐτὸς ὁ θρόνος δὲν τον ἄφισε νὰκούσῃ. Κόπος χαμένος! ὁδὲς ἐπέρσαν δύο λεπτά, καὶ ἡ πρόσκλησις ἀντήχησε πάλιν, τόσον εὐδιάκριτος αὐτὴν τὴν φοράν καὶ μὲ τόνον τόσον ἐπιβλητικόν, ὥστε ἡ ὑπεκφυγὴ ἦτο πλέον ἀδύνατος.

Ὁ Κίμων ἠτοιμάζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κάμῃ ἓνα λαμπρὸν παιχνίδι. Ἐν τούτοις, ἐπέταξε τὴν σφαῖραν τοῦ μακρᾶν, βλασφημῶν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν δύο τοῦ φίλων, οἱ ὁποῖοι ἐστάθησαν καὶ τὸν ἐκύτταζαν μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτόν.

— Γιὰ νὰ σε φωτογραφήσῃ σὲ φωνάζει πάλιν ὁ ἀδελφός σου; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Παῦλος, ὁ μικρότερος ἀπὸ τοὺς δύο.

— Ἀμὴ γιὰτί ἄλλο; ἀπεκρίθη ὁ Κίμων. Ἄν δὲν πάγω, τὸν ξέρω, εἶνε ἰκανὸς νὰ με φωνάζῃ ἔτσι ὡς τὸ βράδυ... ἂν δὲν ἔλθῃ νὰ με πᾶρῃ ὁ ἴδιος διὰ τῆς βίας. Καὶ νὰ συλλογιζώμαι, — προσέθετε μὲ ὑφὸς κλαυθμηρῶν, καταρρίπτων τὰς χεῖρας ἐν ἀπελπισίᾳ, — ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ τρίτη πλάκα πού θὰ μου τραβήξῃ σήμερα, καὶ ὅτι ἡ ὥρα εἶνε μόλις ἐνδεκα ἀκόμη!... Βάσανο!

— Βάσανο; ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ εἶμαι ἐστὶ θέσι σου. Ἄ, εἶνε εὐτύχημα νὰ ἔχη κανεὶς ἀδελφὸν ὡς τὸν Ἀλέκο!

— Ναί, εὐτύχημα! ἔτσι νομίζεις;... Νὰ σὲ εἶχα ὅμως ἐστὶ σπῆτι μίᾳ ἐβδομάδα μονάχα, καὶ τότε ἐβλάψαμε. . . Εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἄλλαξες γνώμη. — Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς; ἠρώτησεν ὁ

Νίκος, ὁ μεγαλύτερος. Ἐγὼ δὲν βλέπω τί τὸ φοβερόν. . .

— Τότε λοιπόν οὔτε σὺ δὲν μ' ἐννοεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Κίμων, ζωηρέων ἐφ' ὅσον ἀπηρτίμει τὰς βασιάνους του. Ἐεῦρες τί θὰ πῆ; νὰ μὴν εἰμπορῆς νὰ κάμῃς τίποτε, χωρὶς νὰ σε διακόψουν; νὰ σε καθίζουν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ γιὰ μ ο ν τ ἔ λ ο ; νὰ σε κυνηγᾷ αἰωνίως ἐκείνη ἡ διαβολομηχανὴ; νὰ κινδυνεύῃς, καθὼς πηγαίνουν τὰ πράγματα, νὰ σ' ἐνοχλοῦν ἀκόμη καὶ τὴ νύκτα; Ἄληθεια, ἀκούσα ὅτι εὐρέθη τώρα μία σκευασία, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει νὰ φωτογραφῆ κανεὶς καὶ τὴ νύκτα, καὶ βέβαια πού ὁ Ἀλέκος θὰ θελήσῃ νὰ τὴν δοκιμάσῃ. . . Ἐ, ἂν σου φαίνονται εὐχάριστα αὐτά, σοῦ εὐχομαι νὰ τα πάθῃς. . . Ἐγὼ ὅμως κοιτῶ νὰ χάσω τὸ νοῦ μου!

Αἱ ἀποκαλύψεις αὗται κατέδειξαν τὰ πράγματα ὑπὸ ἔσφοψιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὁ Παῦλος καὶ ὁ Νίκος ἔοιχον ὑποπτεύσει. Ἦρχισαν νὰ ἀναγνωρίζουν, ὅτι καὶ ἡ φωτογραφικὴ τέχνη ἔχει τοὺς μάρτυράς της, καὶ ὅτι ἐκ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ φίλος των. Δὲν ἐζήλευον πλέον τὴν τύχην του, καὶ ἐβλεπέ τις ὅτι τὸν συνεπόνουν ἀπὸ καρδίας ὅλονεν περὶ σὸς ὅσον ἐκείνος τοῖς ἐξστραγῶδει, μὲ νέα παραδείγματα, τὰς βασιάνους τὰς ὁποίας ὑφίστατο, οὕτως ὥστε, ὅταν ὁ Κίμων ἐτελείωσε τὴν ζοφεράν εἰκόνα τῆς ἀνυποφόρου ζωῆς του, ὁ αἰκτός εἶχεν ἀποδιώξῃ κάθε ἄλλο αἰσθημα.

— Καὶ πῶς τὰ ὑποφέρεις ὄλ' αὐτά; ἀνέκραξεν ὁ Νίκος· ἂν ἤμουν ἐγὼ ἐστὶ θέσι σου, ἂ, γρήγορα, σοῦ ὀρκίζομαι, θὰ εὐρίσκα τὸ γιαντικόν. . . Νά, θὰ ἔχαλοῦσα τὴ μηχανὴ καὶ θὰ ἠσυχάζα! Ὁ Κίμων τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκατο πολὺ διαθεθεμιένος νὰ τείνῃ τὸ οὖς εἰς κάκην συμβουλήν. Θυμωμένος διὰ τὴν ἀναληγσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν μετεχειρίζετο ὁ ἀδελφός του, καταχρῶμενος τὴν μικρότητά του, θεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἶσε θέσιν νομίμου ἀμύνης, οὕτως ὥστε δὲν ἀπέριπτε οὔτε τὰ βίαια μέσα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλας περιστάσεις ἀναμφιβόλως θὰ ἀπηρτίμει.

Ἡ ἰδέα ἡ ριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ φίλου του ὑπῆρξεν ὡς ἀκτὶς φωτός καὶ τον προσεῖλκυσεν εὐθὺς ἀμέσως. Νὰ χαλάσῃ, νὰ καταστρέψῃ ὄλος διόλου τὴν μηχανήν, ὅχι, θὰ ἦτο πολὺ. Ἐν τούτοις δὲν θὰ δυσχερασεῖτο διόλου, ἂν εὕρισκε τρόπον νὰ τὴν καταστήσῃ ἄχρηστον ἐπὶ τινα καιρὸν. Ὑπεσχεθῆ λοιπόν καθ' ἑαυτὸν γὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον, καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξετάσῃ προσεκτικώτερα τὴν μηχανήν καὶ νὰ ἰδῇ ποῖον ἦτο τὸ ἄσθενές της μέρος.

Ὅταν μετὰ μισὴν ὥραν κατήλθεν, εἶχεν ἀκόμη τὸ δύσθυμον ὄφους, τὸ ὁποῖον συνείθιζε νὰ λαμβάνῃ εἰς τοιαύτας πε-

ριστάσεις. Ἄλλὰ τώρα, φῶς ἐλπίδος ἐλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Παῦλος ἀνέμενον τὸν φίλον των. Μόλις τὸν εἶδαν ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν, τὸν ἠρώτησαν ἐν χορῶ:

— Ἐ, εἶδες; γίνεται τίποτε; Ὁ Κίμων τοὺς ἔσυρεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, ἐκ φόβου μήπως ἤθελε τὸν ἀκούσῃ κανεὶς, καὶ ἐκεῖ τοῖς εἶπε μυστηριωδῶς

— Ναί, μοῦ φαίνεται ὅτι κάτι γίνεται, καὶ ἴσα-ἴσα τώρα πού θὰ βγῆ ἔξω ὁ Ἀλέκος, μπορούμε νὰ τὸ κάμωμε ἀμέσως. Σὰς προειδοποιῶ ὅμως, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ χαλάσωμε τὴ μηχανήν· ὅχι, δὲν θέλω νὰ τὴν σπάσωμε τίποτε· αὐτὸ θὰ δυσἀρεστοῦσε πολὺ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ἐπειτα δὲν μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ τὸ κάμω. . . Ἀλλὰ πάλιν, δὲν μπορῶ καὶ νὰ περάσω τὴ μισὴν μου ζωὴν μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ θάλαμο! Ἐ; » προσέθεσεν, ὡσεὶ ζητῶν νὰ δικαιολογηθῇ ἀπέναντι τῆς συνείδησός του, διότι, κατόπι σκέψεως, ἡ ἐντιμότης τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα θὰ μεταχειρίζετο, δὲν τῷ ἐφαίνετο τόσον προφανῆς, ὅσον πρὸ ἡμισείας ὥρας. . .

— Ἐννοεῖται ὅτι ἔχεις μεγάλο δίκην ο! εἶπεν ὁ Νίκος μὲ χαρακτηριστικὴν χειρονομίαν. Τώρα πέ μᾶς τί ἐσυλλογίσθης.

— Ἄ, εἶνε ἀπλοῦστατον. Εἰς τὸ πλάγι τῆς μηχανῆς, ὑπάρχει μία βίδα μετὰλλινη, πού χρησιμεῖται, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ Ἀλέκος, γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸν φακόν. Ἐκύτταξα προσεκτικὰ καὶ εἶδα, ὅτι κάθε φορά πού θὰ πᾶρῃ φωτογραφία, αὐτὴ τὴ βίδα κινεῖ. Εἶνε λοιπόν ἀπαραίτητος χωρὶς αὐτὴ ἡ μηχανὴ δὲν δουλεύει. . . Ἐσκέφθηκα πῶς θὰ εἶνε πολὺ εὐκόλο νὰ τὴν βγάλωμε, — χωρὶς νὰ σπάσωμε τίποτε, — καὶ νὰ τὴν κρύψωμε. Ἐτσι, ὡς πού νὰ τὴν εὕρῃ ἡ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ, ἐγὼ ἠσυχάζω.

— Αὐτὸ ἦταν ὄλο; ἀνέκραξεν ὁ Νίκος καργαζῶν. Καλά! ἄς γίνῃ ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς. Σοῦ λέγω ὅμως, ὅτι τὰ βασανά σου θάρχησιν πάλιν πολὺ γρήγορα, καὶ θὰ μετανοήσῃς πού δὲν ἀκολούθησες τὴ συμβουλή μου. Ἄς εἶνε!

Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς διὰ συζητήσεως. Ὁ Ἀλέκος εἶπεν ἐξέλωθ, καὶ ἡ ἀπουσία του δὲν θὰ παρεστῆντο πολὺ. Ἐπρεπε νὰ κάμουν γρήγορα. Ὅθεν, τὰ τρία παιδιά εἰσήλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σαν τρεῖς γάτες, ἀνέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς φωτογραφεῖον.

(Ἐπεται συνέχεια.)

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

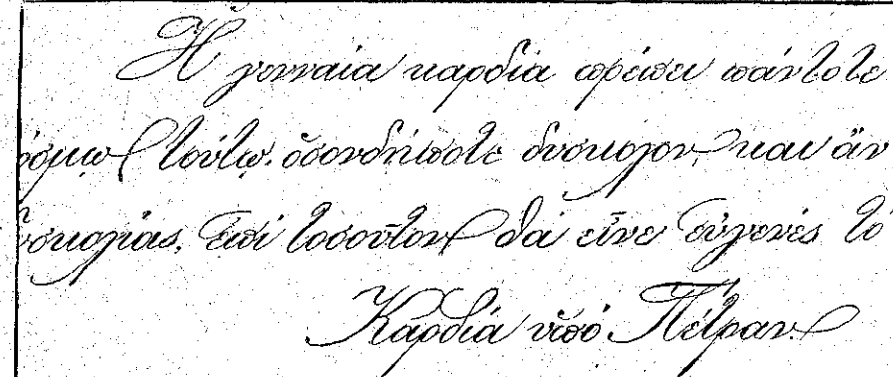
(Ίδε την Προκήρυξιν εἰς τὸ φυλλ. 22, σελ. 187.)

Γενικῶς εἶμαι εὐχαριστημένη. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβον μέρος πολλοί, καὶ οἱ περισσότεροὶ ἐδείχθησαν καλλιγράφοι ἰκανώτατοι.

Ἀλλὰ, μετὰ τὰ συγχαρητήρια, ἔχω καὶ μίαν παρατήρησιν: Δὲν πρέπει νὰ καλλιγράφη κανεὶς μόνον ὅταν πρόκειται περὶ Διαγωνισμοῦ Καλλιγραφίας. Πρέπει νὰ συνειθίσθῃ νὰ καλλιγράφη, ἢ τοῦλάχιστον νὰ καθαρογράφη, πάντοτε ὅσας τις γράφει τι, προωρισμένον νὰ το ἀναγνώσῃ ἄλλος, καὶ μάλιστα μεγαλή-

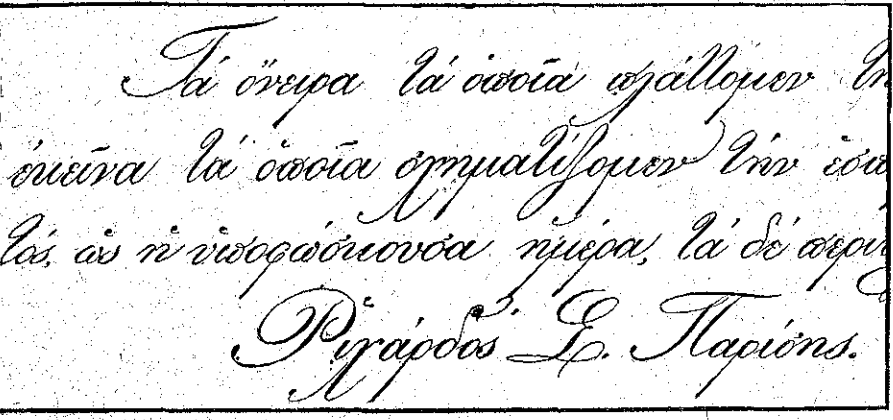
ἔτι ὄχι μόνον δὲν ἀπέκλεισα τὰ ἀμφιβόλου γνησιότητος γραψίματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔκτρινα ὡς γνήσια. Δὲν ἤμποροῦσα ὅμως νὰ κάμω διαφορετικά. Πρῶτον διότι δὲν ἤμουν βεβαία, καὶ δεύτερον διότι κατ' ἀρχὴν δὲν κρίνω τὰς υπογραφάς, ἀλλὰ τὰ ἔργα π ο ῦ ἔ χ ω ἔ μ π ρ ὅ ς μ ο υ. Τώρα, ἂν μερικοὶ μ' ἐγέλασαν, τοὺς διαβεβαίω ὅτι τὸ κτήρημα δὲν εἶνε μεγάλο, καὶ ἔχω πληρῆ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως—ἂν πράγματι πρόκειται περὶ ἀπάτης, — δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαροῦν τὴν εὐκολον νίκην των.

Ἐγὼ ὅπωςδὴποτε, νίπτω τὰς χεῖράς μου, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων.

τερῆς. Διότι, δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα ἀγένεια, παρὰ νὰ ἐξαναγκάζωμεν τὸν ἄλλον, νὰ χάνῃ καιρὸν καὶ ὑπομονήν, διὰ νὰ ξεδιαλύνη τὰ ὀρθοσκαλισματά μας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐξεπλάγην, ὅταν εἶδα πολλοὺς φίλους μου κακογράφους συνήθως, νὰ μου στέλλουν ἔξαφνα ἴπρωτης τάξεως καλλιγραφίας! Ἐτίθα τὰ μάτια μου καὶ δὲν το ἐπίστευα. Naί, δὲν το ἐπίστευα. . . Καὶ τόσοσὴν μεγάλη ἦτο ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσπιστία μου, ὥστε ἤρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι μήπως. . . ἔ ε ν ο χ ε ρ ι ἐπενέθη κατὰ φιλικὴν παράκλησιν, καὶ μήπως ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης. Τὴν ὑποψίαν αὐτὴν ἐσχημάτισα καὶ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς δ ὶ δ ε κ α, ποῦ πέρνουν τὰ βραβεῖα. Βλέπετε,

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΣΙΣ (14 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρδία ὑπὸ Πέτραν [5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὁρίων [3Ε]. — Χρυσανθεμῖς [2Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Οὐέλλα [2Ε]. — Θεραπαινίς τῶν Μουσῶν [2Ε]. — Γρυνιάρα [2Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΙ. [ἀπὸ εἰς ἕκαστον] Χαρίλαος Π. Καλλίας. — Καστανή. — Σπαρτιάτις Χειλωνίς. — Περιλήτης. — Σοφὸς Πιττακός. — καὶ Τριανταφυλλένιος Κάμπος.

Ἐστειλαν προσέτι δρᾶϊας καλλιγραφίας καὶ οἱ ἐξῆς: Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Ἰάκωβος τῶν Δασῶν, Ἐρυθρὰ Καμέλια, Σὺρε κ' Ἐλα, Συναχομέτος Πορτικός, Ἀλλοπρόσαλλος, Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, Μυστηριώδης Φύσις, Ἀγρολογιστάτος, Μικρὸς Ἀυλιότης, Λοξίας, Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, Ἄνθος τοῦ Ζαππεῖου, Ἀρμενόπουλο, Ὁραία Ἀπειρανθος, Ζοφερόν

Νέφος, Φιλόμουσο Παῖς, Σταμάτιος Σταματίου, Ἑλληνοπούλα, Γεράσιμος Α. Λαοκαράτος, Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, Χιονοσκεπὴς Ἀίρη, Ἀρχιναύαρχος Ἐφροσύνης, Φιλόπατρις Ἰάκ, Πάλλησσα Καρδία, Περθεσσα Καρδία, Ξενιτευμένος Σινωπεὺς κτλ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ (13 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ριχάρδος Σ. Παρίσης [5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰωάννης Ἀνάστου Παπαγιάννης [4Ε]. — Κρητικὸν Κάστανον [3Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σοφία Δ. Χασιώτου [2Ε]. — Ἀνδρομάχη Σημέτα [2Ε]. — Κατίνα Μεγαρέως [2Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΙ. [ἀπὸ εἰς ἕκαστον] Θερινὴ Βροχή. — Μυστικὸν Ψευδώνυμον. — Κόκκινη Ἐξοχή. — Κυνηγὸς τῆς Σταρῆθρας.

Ἐστειλαν προσέτι δρᾶϊας καλλιγραφίας καὶ οἱ ἐξῆς: Παῦλος Π. Κατσιγιάννης, Πικραμένη Καρδοῦλα, Κυματίζουσα Θάλασσα, Σοφία Ν. Φαρμακίδου, Ζικ-Ζάκ, Ἀναμμένο Σπίρτο, Μόσσα τοῦ Κοροῦ κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ] (Συνεχία: ἴδε σελ. 353.)

Ἐκεῖ-κάτω, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν λαγκαδιάν, ὑπῆρχε μία κλιτύς, μία κατωφέρεια πολὺ ἀπότομος, τῆς ὁποίας τὰ χώματα κατεκρημνίζοντο, παρεούροντο ἀδιακόπως, καὶ ἡ ὁποία, ἀνοσκαπτομένη, διαβιθροσκομένη, σπαρασσομένη ἀπὸ τὰς μεγάλας βροχάς, ἀπεκάλυπτε σπλάγγνα ἐκ λίθων καὶ ὀστῶν ἀπολιθωμένων.

Ἡ κλιτύς αὕτη εἶχε σχηματισθῆ, κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ὑπὸ κάποιου φοβεροῦ χειμάρρου, ὁ ὁποῖος παρέσυρεν ἐπὶ μακρὸν καὶ συνεσώρευε φύρδην-μείδην πᾶν τὸ προστυχόν, — χώματα, ἄμμος, γάλτικας, ξύλα καὶ ζῶα νεκρὰ ἢ ζωντανά. Οὕτω, τὰ ὄστα ἐκεῖνα ἦσαν σκελετοὶ ἀποσυντεθειμένοι καὶ διεσκορπισμένοι τῶν προκατακλυσματιῶν ἐκείνων ζῴων, τῶν πελωρίων καὶ τερατωδῶν, τὰ ὁποῖα ἐξηφανίσθησαν πλέον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τούτων ἀπετελοῦντο αἱ συλλογαὶ τοῦ φίλου Πασώτου, τοῦ παλαιοντολόγου.

Ὁ κ. Φραντζῆς ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, μεθ' ὄλην τὴν χιόνα, καὶ νὰ σκάψῃ, νὰ σκαλίσῃ, νὰνεύρῃ καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὰ ωραιότερα ἀπολιθώματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπώλει κατόπιν εἴτε εἰς τὸν φίλον Πασώτου, εἴτε εἰς τὰ Μουσεῖα, μεθ' ὧν συνηλάσσετε ἄλλοτε.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον του. Τὸ μέρος δὲν ἀπέχετο πολὺ ἀπὸ τὸν βράχον του. Μόνον τὸν ποταμὸν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ. Ἀνέλαβε τὸ ἔργον μετὰ θάρρους. . . καὶ μετὰ θάρρους τὸ ἔφερον εἰς πέρας. Ὡ, ποσάκις εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ δυστυχὴς γέρον ἐκρύ-

ωσε πλέον τοῦ δέοντος! καὶ ἐκουράσθη πλέον τοῦ συνήθους. Ἄλλ' ἄντεψε καὶ τὰ ὑπέμενεν ὅλα, διότι χάριν τῆς Χρυσούλας τοῦ ἐσκοπίζε. . .

Τῶντον, ὁ Εὐδωρὸς Πασώτος, εἶδο ποιηθεὶς καταλλήλως, ἠγόρασε μερικὰς σπανίας σιαγόνας καὶ μερικοὺς σπονδύλους «ἀνεκδότους». Τὸ ὑπόλοιπον τῆς συγχομιδῆς ἀπεστάλη εἰς Παρίσιους καὶ εἰς Λονδίον. Καθ' ἡμέραν σχεδόν, ὁ Σιδερέης ἔφερον εἰς τὴν πόλιν καὶ παρέδιδεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν κιβώτια ξύλινα, φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν.

Προσοχὴ—Εὐθραυστα.

καὶ ἀπὸ τότε ὁ κ. Φραντζῆς ἐλάμβανε συχνὰ ὀγκώδεις ἐπιστολάς με σφραγίδας ἐξ ἰσπανικοῦ κηροῦ μεγαλοπρεπεῖς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκето:

Συστημένον.

Ἰατρός, νοσοκόμος, φαρμακοποιός, ὄλοι ἐπληρώθησαν μέχρι λεπτοῦ, ἐν ᾧ τὰ δῶρα καὶ τὰ γλυκίσματα κατέκλυζον τὸ κρεββατάκι τῆς Χρυσούλας: πάστες, μπομπόνια, κορδελάκια, ψαλλιδάκια, ἀλυσίδες ἀσημένιες, τρυπητήρια κοκκαλένια, δακτυλῆθρες. . . Ποτέ, ποτέ ἡ μικρὰ ἀσθενὴς δὲν θὰ ἐπίστευε τὸν κ. Φραντζῆν τόσο πλούσιον!

Ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς το μεσημέρι, ἐσκάλιζεν ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐπειτα, τὸ ἀπόγευμα, ἤρχετο—τρεῖς καὶ τέσσαρας φορές, — νὰ βλέπῃ τὴν ἀσθενῆ του. Τὴν Κυριακὴν ἀνεπαύετο ἀπὸ τὰ ἐπίπονα ἔργα τῆς ἐβδομάδος, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἔκαμνε συντροφίαν ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδυ, καὶ κάποτε ἠγρόπνει πλησίον τῆς ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτ.

Ὅταν ἔκαμνε τρεῖς, τέσσαρας ἐπισκέψεις:

—Μὰ θὰ χαλάσετε τὰ ποδαράκια σας, κύριε Φραντζῆ, νὰνεβοκατεβαίνετε ἐτσι! ἐπιθύριζεν ἡ Χρυσούλα. Δὲν τα λυπᾶσθε τὰ καῖμένα;

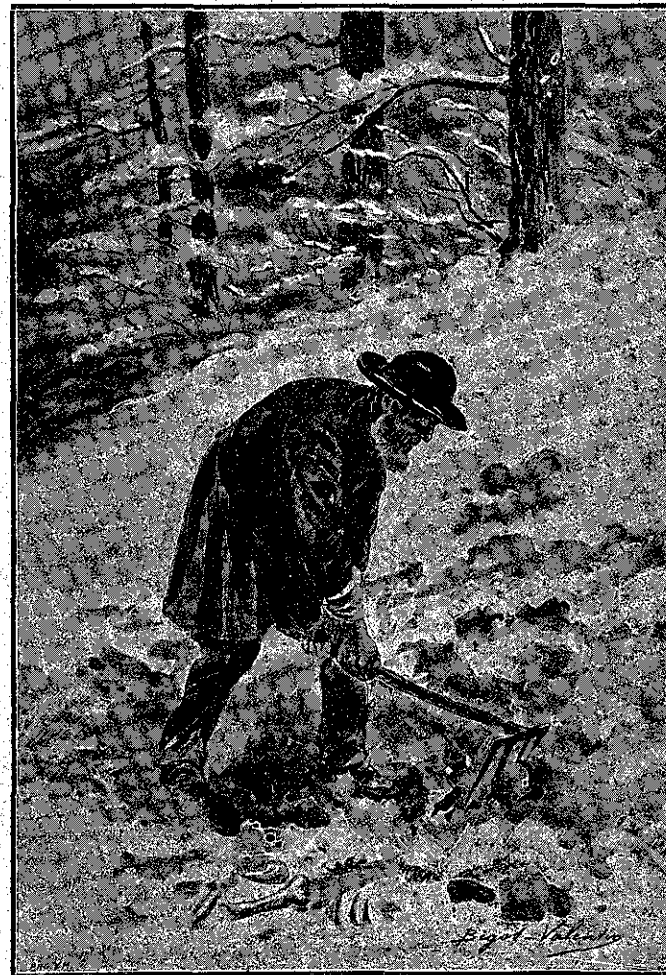
—Μὴν ἀνησυχῆς, ἀπάντηα ὁ Ὀρυντολόγος. Ἀπεναντίας ἡ γυμναστικὴ αὕτη μοῦ τὰ δυναμώνει. Νά, τὰ αἰσθάνομαι ἑλαφρὰ καὶ εὐκίνητα, σὰν νὰ ἤμουν εἴκοσι χρονῶν. Σὺ μοῦ τα ἔκαμες καλά, καὶ πρέπει νὰγάψω ἕστὴ χάρι σου ἐνα μεγάλο-μεγάλο κερί. . .

Ἡ Χρυσούλα ἐγέλοσσε.

Κάποτε τὴν νύκτα, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κορασίου, κατελάμβανε τὸν γέροντα ὁ φόβος τοῦ θανάτου, καὶ κάποτε μάλιστα ἐξωμολογῆθη εἰς τὸν φίλον τοῦ Πασώτου, ὅτι μίαν νύκτα ἐκλάσεν ὡς παιδίον, συλλογιζόμενος ὅτι θάποθᾶνγ. . . Εἶχεν ἐνθυμηθῆ ἐν αἰγυπτιακὸν ἀνάγλυφον, τὸ ὁποῖον παρίστανε περιστερὰν ἀφιπταμένην ἀπὸ ἄνθος λωτοῦ συνηττωμένον. Ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ θανάτου. Ὡ, πόσον εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ αὐ-

τὴν τὴν ἀνάμνησιν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίμονον ἰδέαν!

Ἐν τούτοις εἰργάζετο ἀκαταπνήτος. Τὰ κιβώτια μετὰ τὰ «εὐθραυστα» ἐξηκολούθουν νὰ φεύγουν, καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ ἔρχονται ὄλονεν ἐπιστολαὶ «συστημένα». Διὰ τοῦτο, οὔτε Βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ καυχῆθῃ ὅτι τὴν ἐπεριποιήθησαν, τὴν περιέβαλψαν, τὴν ἐθεράπευσαν, τὴν ἔθεραν, τὴν ἐχαίριδυσαν, περισσότερο ἀπὸ τὴν μικρὰν μας χωρικήν.

«Ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ μεσημέρι, ἐσκάλιζεν ἐκεῖ κάτω.» (Σελ. 365, στ. α'.)

Ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ ἀνοιξίς, καὶ ἐπρα-σίνισε πάλιν ἡ γῆ, καὶ ἀνθισαν αἱ μαργαρίται, καὶ ἐβλάστησαν τὰ νέα φύλλα, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἄσμα των τὰ φαιδρά πουλάκια, τότε καὶ ἡ Χρυσούλα εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως.

Ἐτρωγεν, ἐγέλοσσε, ἐφλυαροῦσεν, ἐσηκόνετο, ἔκαμνεν ὀλίγα βήματα, ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον πρὸ τῆς θύρας, καὶ πρὸ πάντων ἐπεθύμει νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ἐναέριον αἰκίσκον.

—Ἀχ! τί ἀκαταστασία, τί σκόνη, τί ἐρημία καὶ μελαγχολία ποῦ θὰ εἶνε ἐκεῖ-πάνω! ἐσυλλογιζετο.

Καὶ πρὸς τὸν κ. Φραντζῆν ἔλεγε: — Ποῖός ξερεῖ. . . ποῖός ξερεῖ ποτε

θάνεθ' ἄλλο τὴ σκάλα σας ἡ κακομοῖρα! Ὁ γέρον τὴν ἐμάλωνε.

— Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; Δὲν δοξάζεις τὸ Θεό, ποῦ σ' ἔκαμε καλά; Ἐ, σιγά-σιγά θὰ δυναμώσης. . .

— Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ δυναμώσω ποτέ.

— Ὅριστε! Ὅριστε! Ἐκεῖνο ἐγώ, ποῦ εἶμαι γέρον, ἐδυναμώσα, καὶ σὺ δὲν θὰ δυναμώσης, ποῦ εἶσαι παιδί; . . . Δὲν εἶδες τί δυνατὰ καὶ πεταχτὰ ποῦ ἔγιναν τώρα τὰ πόδια μου! Ἄφρησε νὰ ἰδῆς καὶ

σὺ τί πόδια ποῦ θὰ κάμης! φτεροῦγες σωστές!

Ἄν δὲν ἦσαν καθεαυτὸ «φτεροῦγες» — ἀλλ' ἦσαν ἑλαφρὰ καὶ εὐπετῆ ὡς ἐριφίου τὰ ποδαράκια, τὰ ὁποῖα μίαν ἡμέραν, ἀνέβασαν τὴν Χρυσούλαν, ἀπὸ βαθμῆδος εἰς βαθμῆδα, μέχρι τοῦ κήπαριου. Ὁ γέρον τὴν ἐστήριζεν εἰς τὸν βραχιόνά του καὶ τὴν ἐποδηγέτει, περιχαρῆς, ὑπερήφανος, ἀκτινοβολῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς, ἡ Χρυσούλα εἶχε μεγαλώσῃ, εἶχε γίνῃ ὄραία. Μᾶλλον ἰσχνὴ καὶ ὑψηλὴ, ὡμοιάζε με λαμπάδα, διότι καὶ

ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς ὑπενθύμιζε κάπως τὴν λευκότητα τοῦ κηροῦ.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον προσλάβῃ χρῶμα κυάνου θάλλοντος ὑπὸ σκιάν, καὶ τὰ χεῖλη τῆς τὰ γλωμοκόκκινα ὡμοιάζον μετὰ τὰ ἄνθη τῆς ἀγριοτριανταφυλλέας. Τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τῆς ἔδιδον ὄψιν μικρᾶς εὐγενοῦς δεσποινίδος. Ἐκτὸς τούτου, εἰς τὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ, εἶχε συμπληρώσῃ τὰ δεκαπέντε τῆς ἔτη. Εἶνε ἡ ἡλικία ποῦ ἀνθίζουσαν τὰ κοράσια. Καὶ ἡ Χρυσούλα εἶχεν ἀνθίσῃ.

Ὅταν ἐφθάσεν ἐπιτέλους εἰς τὸ κηπάριον, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καθῆσῃ. Οἱ πόδες τῆς ἔτρεμον ὡς καλάμια,

και η καρδια της επαλλεν, όπως παλ- λει η καρδια πτηνου, το οποιον θλιβει παιδιον εις την παλαμην.

Και διηυθύνθη ηρέμα προς το πλη- σίεστερον αγροτικόν καθίσμα.

— "Ε, πώς είσαι, παιδί μου; την η- ρώτησεν ο κ. Φραντζής.

— "Εκουράσθηκα λιγάκι... αλλά είμαι τόσο ευχαριστημένη! Μ' έπερι- ποιηθήκατε σαν πατέρα. Έτσι λένε, και έτσι πρέπει να είναι, γιατί εγώ δεν το ξέρω... εγώ δεν εγνώρισα ποτέ τον πατέρα μου... Όμως αισθάνο- μαι ότι σας αγαπώ σαν να ήμουν κόρη σας, και είμαι βεβαία πως αν είχατε κό- ρη, δεν θα σας αγαπούσε περισσότερο από εμέ... Αλήθεια, ήμουν πολύ άρρωστη;

— Ναι, παιδί μου, πολύ, πολύ. Να ήξευρες πόσους φόβους, πόση ανησυχία μου έπροξένησες! Έγώ το ξέρω...

— Δεν το ήθελα, κυρία Φραντζή, και να με συχωρέσετε... Αλήθεια λοιπόν, εκινδύνευσα να πεθάνω;

— Μά... μά το Θεό!

— "Ω, τί άσχημα, πού θα ήταν!... πόσο θα μου έκότιζε να σας άρρω- μόνο και να φύγω!...

— Θα εγίνουσαν Άγγελος άμέσως! είπεν ο γηραιός δρυκολόγος μειδιών. ("Έπειτα συνέχισα)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Σπιταούπολις, τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1900

Κύριοι καὶ Δεσποινίδες,

ΥΧΗ αγαθή!... Ἰδού λοιπόν ἐγώ καὶ ὑποψήφιος Πρόεδρος ἐνὸς ἀ- νυπάρχτου ἀκό- μη Συλλόγου!..

Ὅμοιολογῶ, ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ τοῦ Συλλόγου μ' ἔβαλλεν εἰς συλλ- λογήν, τόσῳ μεγάλῃ ὅσῳ δὲν εἶνε οὔτε ἡ συλλογὴ... τῶν γραμματοσῆμων τῆς Κιχῆς.

Καὶ ἐν πρώτοις, — διὰ νάφισω τὰ ἀ- στεῖα, — θεωρῶ καθήκον μου ἀπαραίτη- τον νὰ εὐχαριστήσω ἐκείνους καὶ ἐκεῖ- νας οἱ ὅποιοι μ' ἐπρότειναν ὡς ὑποψήφιον.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν μου ἀνεγνώ- ρισαν ἄλλην ἱκανότητα διὰ νὰ ἀναλάβω τὴν προεδρείαν, παρὰ μόνον τὰ λογι- στικά, οὐδ' ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι, τὰ ἐλάχρα καὶ πατριωδῆ αὐτὰ λε- ξίδα, θά μου ἐχρησίμευαν μίαν ἡμέραν ὡς βαθμίδες κλιμακῶς, ἡ ὅποια θὰ μανε- δίβαζεν ἐξαφνα μέχρι τῆς τιμητικῆς αὐ- τῆς ὑποψηφιότητος! Ἀλλὰ τέτοια εἶνε τὰ παιδιὰ! Νὰ γελοῦν θέλουν, νὰ δια-

σκεδιάζουν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα δὲν πολυ- σκοτιζονται. Ἀλλοίμονον ὅμως, ἀν ἐπρό- κειτο νὰ κάμωμεν ἓνα Σύλλογον μόνον διὰ λογοπαίγνια καὶ διὰ γέλια. Δὲν θὰ ἦτο... γελούου;

Προσωπικῶς δὲν εἶμαι δυσηρεστημέ- νος, ἀν οἱ φίλοι μου δὲν μου ἀνεγνώρι- σαν, ὡς εἶπα, ἄλλην ἱκανότητα. Καὶ μή- πως ἔχω; Μήπως εἶμαι τίποτε ἄλλο... παρὰ ἕνα; Ἀνανίας; Μήπως τὰ μαλλιά μου δὲν εἶνε περισσότερα ἀπὸ τὰ μαυὰ καὶ μου; Μήπως ἔχω τουλάχιστον ἡλικίαν τόσῳ μεγαλητέραν ἀπὸ σᾶς; Μήπως δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σας φυλάξω, ὡς μέλη τοῦ Συλλόγου, με τὸν ὥραϊον τρόπον ποῦ φυλάττω τὰς ἐπιστολάς τῶν Κυριακῶν, καὶ νὰ σας ἐκθέσω εἰς ὄλους τοὺς γνω- στοὺς καὶ ἀγνώστους κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀ- γὰ μου ἐκθέτει τὰς ἐπιστολάς σας; Ἄ, κύριοι καὶ δεσποινί- δες! Θὰ μου ἐπιτρέψατε νὰ μὴ σας συγ- χαρῶ θερμῶς διὰ τὸν ὑποψήφιον ποῦ ὑπεδείξατε!..

Εἰξέυρω τώρα τί θὰ εἰπῆτε: "Ὅτι τὰ λέγω ἔτσι, ὅτι μετροφρονῶ, ὅτι ἀπεναν- τίας ἔχω μεγάλῃν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι φανταζόμαι ὅτι εἶμαι ἱκανώτα- τος νὰ διευθύνω τὸν μέλλοντα Σύλλο- γον, καὶ ὅτι κείνου νάξια, διὰ νὰ με παρακαλέσετε περισσότερον."

"Ὁχι, ὄχι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Καὶ διὰ νὰ σας τὸ ἀποδείξω, ἰδού: Καὶ ἂν ἤ- θελα, καὶ ἂν ἤθελατε, ἡ κυρία Διάπλα- σις δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ γίνω Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου. Μοῦ τὸ εἶπεν ὀρθά- κοστα: "Ἀνανία, μὴν καμαρόνης, γιατί Πρόε- δρος δὲν θὰ γίνῃς. Ἐσὺ ἔχεις ἄλλα κα- θήκοντα ἐδῶ, καὶ ὁ καιρὸς σου εἶνε τό- σον ὀλίγος, ὥστε δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ τα βγάλῃς πέρα." Ἐπειτα, καὶ καιρὸν ἂν εἶχες, πάλιν δὲν θὰ σε ἄφινε. Τὸ φορτίον εἶνε ἀνώτερον τῆς ἡλικίας σου. Περίμνε- νε νὰ μεγαλώσῃς, καὶ τότε βλέπομεν».

Πρέπει νὰ ἤξεύρετε, ὅτι ἅμα ὀμιλῆ ἡ κυρία Διάπλασις, ὁ ταλαίπωρος ψυχο- γυϊδὸς δὲν βγάζει λέξιν ἢ γνωρίζει ἐκ πεί- ρας ὅτι μόνον ἀντιρρήσεις δὲν ἀνέχεται ἡ Διάπλασις, καὶ μάλιστα ἀπὸ μικροτέ- ρους τῆς. Οὕτω, μία τῆς λέξεις εἶνε ἱκα- νὴ νὰ διαλύσῃ ὅλα τὰ ὥραϊα ὄνειρα καὶ ἕλας τὰς φιλοδόξους ἐλπίδας...

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἤξεύρατε καλλίτερά μου. Πόσα ὄνειρα, παραδείγματος χάριν, καὶ πόσας ἐλπίδας δὲν συλλαμβάνετε εἰς ἕκαστον Διαγωνισμόν! Ἀλλὰ μία λέξις τῆς Διαπλάσεως — εἰς τὰ Ἀποτελέσμα- τα, — τὰ διαλύει ὅλα. «Πρῶτον Βρα- βεῖον ὁ τάδε... οἱ ἄλλοι κάτω.» Ἐτε- λείωσε, δὲν ἔχει ἀντιρρήσεις! Καμμίαν φορὰν οἱ πλεόν τολμηροὶ καὶ ἀνυπότα- κτοὶ κάμνουν: «Πῶς; Τὸν τάδε ἐβράβευ- σες καὶ ὄχι ἐμέ; Ἐγὼ ποῦ ἐγραψα ἔ-τσι καὶ ἔτσι;... Πρέπει νὰ γίνῃ ἀνα- θεώρησις τῆς κρίσεως καὶ νὰ μου δοθῇ ἱκανοποίησις, εἰδεμὴ ἀποχωρῶ.» "Ε,

εἰξεύρετε τί ἀπαντᾷ εἰς αὐτὰ ἡ Διάπλα- σις: «'Στὸ καλὸ παιδί μου, καὶ... νὰ μὴ μας γράφῃς!»

Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κούσω ποτὲ τέτοια λόγια, καὶ δι' αὐτὸ ἀντιρ- ρήσεις δὲν κάμνω. Ἄγ μου εἰπῆ «'στὸ καλὸ, Ἀνανία», ποῦ θὰ εὔρω ἄλλην Διάπλασιν; Ποῖος θὰ δεχθῆ ἐμέ, καὶ τὰς ἀδελφάς μου; (ὅπως δέχεται σᾶς καὶ ἄλα σας τὰ ἀδέλφια;) Ποῖος θὰ με μεταχει- ρισθῆ με τὴσὴν σοφίαν, με τὴσὴν ἀγάπην καὶ ἡμὴ τὴσὴν δικαιοσύνην; Ποῖος θὰ θελήσῃ περισσότερον τὸ καλὸν μου; Ποῖος θὰ με ὀδηγήσῃ, θὰ με φωτίσῃ, θὰ με ἀναπτύξῃ, ὅπως ἡ Διάπλασις;

Δὲν ἔχω δίκαιον; Καὶ σεῖς ὅλοι — ὅσοι δὲν εἴσθε ἐγώιστοι καὶ ἀνυπότακτοι, — δὲν ἔχετε τὴν αὐτὴν ἰδέαν; Καὶ δι' αὐτὸ δὲν σέβασθε τὰς ἀποφάσεις τῆς Δι- απλάσεως, καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνετε τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο «αὐτὴ ἔφα», χωρὶς ἀντιρρήσεις;

Τώρα ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο ζήτημα. Θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ μέγας Σύλλογος, τὸν ὁποῖον ἐπρότεινεν ὁ Ἐθνικὸς Ἰνστιτούτος καὶ παρεδέχθη σχεδὸν ἡ ὀλομέλεια τῶν συνδρομητῶν ποῦ ἐψήφισαν;

Δὲν ἤξεύρω τίποτε. Ἡ κυρία Διά- πλασις δὲν ἀνήγγειλεν ἀκόμη τὴν ἀπό- φασίν τῆς.

"Ὅπως δῆποτε, εἴτε γίνῃ ὁ Σύλλογος εἴτε δὲν γίνῃ, ἐγὼ ἀποσύρω τὴν ὑποψη- φιότητά μου ὡς Πρόεδρος, καὶ μένω με ἀγάπην καὶ μ' εὐγνωμοσύνην,

Ὁ φίλος σας

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Τῆς οικοδομῆς τοῦ βίου Στερεὰ θεμέλια Ἐἰς τὸν δρόμον τοῦ Σχολείου Κτιζ' ἢ Ἐπιμέλεια.

Φίλον τοὺς ἔχουν οἱ κακοί, Αὐτὸν ποῦ ἐθέλοκακεῖ, Κι' ἀγαπητὸν τοὺς οἱ καλοί, Αὐτὸν ποῦ εὐερεῖ κι' ὠφελεῖ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου ἐτέλειωσε τὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐπιστολήν του καὶ ὑπέγραψε τὴν διεύθυνσιν ὡς ἑξῆς:

«Γραφεῖον Διαπλάσεως, ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς β β β β β β β β β β.»

— Μὰ τί ἐγραψες ἐκεῖ; τὸ ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς σου.

— Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς ἑνδεκα θήτα. Πῶς ἄλλοιως νὰ το γράψω;

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Εὐτυχίας [Ε]

Νηπιακὸς διάλογος. — Φῶφη, τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σου; — Καμμία μόνον ποῦ εἶνε κουφός. — Κατάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομῆτου Καρδίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ τὸν Ριχάρδον Στ. Παρίσον, βραβευομένους σήμε- ρον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας, καὶ ἀναμύνω τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσιεύσιν.

Ἀρταγιὰν [ΕΕ] διὰ τὴν ἐκτενῆ καὶ ἐνδιαφέ- ρουσαν ἐπιστολήν. Δὲν ὑπάρχει ἀμυθία, ὅτι κάποιος ἀπεσπράγισε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀφῆρε- σε τὰ γραμματόσημα, καὶ οὔτε εἶνε νὰ γίνεταί λόγος διὰ τόσῳ μικρὸν ποσόν. Τὸ θαῦμα ποῦ σ' ἐξέπληξε τόνον, εἶνε ἀπλούστατα ὀπτική ἀπά- τη. Διὰ μηχανισμοῦ, ἀποτελουμένου ἐκ κατό- πρων, ἀποκρυπτεται τὸ σῶμα τοῦ παιδίου, καὶ δὲν φαίνεται παρὰ μόνον ἡ κεφαλή του, προσ- κολλημένη δῆθεν εἰς τὸ σῶμα τῆς πελωρίας ἀρά- χνης. Ὅσον διὰ τὰ παράνομα τοῦ φίλου σου, εἰπέ τῷ ὅτι πράγματι μερικῶν ἐδημοσιεύθησαν περισσότερα Ἀσκήσεις ἀφ' ὧσιν τοῖς ἐμετρή- θησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καὶ ἄλλων πάλιν ὀλιγώτεροι. Τὸ πρῶτον συμβαίνει, διότι πολ- λῶς ὁ Ἀνανίας ἐπιδορῶναι τὰς κακὰς διατυ- πωμένας ἡ λανθασμένας Ἀσκήσεις (αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο δὲν ἐμετρήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καὶ τὰς δημοσιεύει, ὁσάκις τὰς χρειασθῆ, με τὸ ψευδώνυμον τοῦ θῶσαντος τὴν ἰδέαν. ἰδ' δεῦτε- ρον συμβαίνει διότι, εἰμπορεῖ μὲν μία Ἀσκή- σις νὰ εἶνε καλὴ καὶ δημοσιεύσιμος, καὶ νὰ ἐ- μετρήθῃ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλὰ νὰ μὴ δη- μοσιευθῇ, εἴτε διότι ὑπάρχουν πολλὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, εἴτε διότι προεδημοσιεύθη ἄλλη ὁμοία κτλ.

Π: χ: δύο στέλλουν ὡς φωνηεντόλιπον τὸ ἴδιον ρητόν: «Γυναῖξέκισμον ἢ σιγὴ φέρει.» Ἡ Ἀ- σκήσις θὰ μετρηθῇ καὶ εἰς τοὺς δύο ὡς δημοσι- εύσιμος, ἀλλὰ βεβαία μόνον τοῦ ἐνὸς θὰ δημο- σιευθῇ.

Ἀρροστεγαρωμένη Θάλασσα, δεκτὸν τὸ νέ- ον σου ψευδώνυμον. Διὰ τὴν ἀλλαγὴν μοῦ φρεῖ- λεις μίαν δραχμὴν, διότι δὲν εὔρον ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλευθερον καὶ εἰμπο- ρεῖ νὰ μου γράφῃ με αὐτό, διὰ νὰ τὴν γνωρί- σω καὶ νὰ τῆς το ἐγκρίνω καὶ ἐπισήμως. Εὐχα- ριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας ὑπὲρ τοῦ «ἔσπα- θώματος» καὶ ἀναμύνω.

Ἐνα χαριτωμένον ἐπεισόδιον ἀπὸ τὰ γυμνά- σια τῶν Νεοσυλλέκτων μοῦ γράζει ἡ Ἀμαρτί- λε [Ε]. Ὁ λοχίας τοὺς ἐξῆγετ' ἓνα γύμνασμα ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἔπειτα τοὺς ἐρωτᾷ: «Τὸ ἐν- νοήσατε; Μάααααααα!» ἀπαντοῦν ὅλοι μα- ζί. Ἐπειτα ὁ λοχίας προσθέτει: «Ὅποιοι δὲν το ἐνόησαν, νὰ μοῦ τὸ πῆ. — Ἐγώωωωωω!» ἀ- παντοῦν πάλιν μ' ἓνα στῆμα ὅλοι. Καὶ φαντα- σθῆτε πλεόν τὴν θέσιν τοῦ δυστυχικοῦ λοχίου με τὴν μεγάλην ἀντίληψιν τῶν νεοσυλλέκτων του!

Ἐγέλασα πολὺ, Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] με τὰς κρίσεις σου περὶ τῆς Δεκάτης Κυριακῆς. Ἀπορῶ ὅμως πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ἀνανίας εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὁ κ' Μίμης Γαλάνης, ἐπειδὴ τὰς εἶδες τὴν εἰκόνα του εἰς μίαν ἐφη- μερίδα νὰ μοιάξῃ ὀλίγον τοῦ ψυχογυϊοῦ μου, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Γαλάνης ἐφυγε διὰ τὸ Παρίσι, ἀφ' οὗ εἶπα ὅτι θὰ στείλω τὸν Ἀνανίαν! Μὰ εἶνε λογικὰ συμπεράσματα αὐτὰ; — Βεβαίως, διὰ τὸ γένον ψευδώνυμον θὰ μου στείλῃς μίαν δραχμὴν, καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σοῦ το ἐγκρίνω διὰ νὰ μὴ σ' ἐνοήσῃσιν.

Ἐδέλιπδες, δεκτὸν τὸ κοινὸν σας ψευδώνυμον. Καὶ ἔχωτε ἀρκτικά, διὰ νὰ μὴ τὸ καταλάβουν οὔ- τε σὸ σπῆσι.

Ἀρχαίριε Ποιητὰ (Θ.Θ.) ἐγκρίνω τὸ ψευδῶ- νυμον σου καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Νὰ εἰπῆς εἰς τοὺς φίλους σου, Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, ὅτι ἔδικα περιμένουν, διότι ὄχι μόνον δὲν θὰ κατατάξω ἀκόμη τὴν τιμὴν τῶν παλαιῶν τῶμων, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ τὴν ἀναίθισω. Καθὼς θὰ τῶς μετ' ὀλίγας ἡμέ- ρας, πολλοὶ τῶν τόμου τῆς δραχμῆς, σχεδὸν ἐ- ξαντηθέντες, θὰ τιμῶνται δρ. 2,50, ὅπως πρῶ- τα. Ἐπίσης καὶ οἱ τόμοι τῆς δευτέρας Περιόδου,

ὅμα πωληθσοῦν 200 σειραί, θὰ τιμῶνται πάλιν ἐ- πτὰ δραχμάς.

Ναυτοπούλα τῆς Κρανῆς, ἐγκρίνεται τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Καὶ τὸ ἰδικόν σου, Νῆ- σος τῆς Ἐλπίδος (Β. Τ.)

Καρχαρία τοῦ Παλῆρον [ΕΕ] διὰ τὴν ἀντί- ἐπιστολήν ἐντυπωστικὴν παραταῖν τὸν ψευδῶ- νυμον, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἄλλην ὥραϊαν ἐπιστο- λήν. Καὶ μένα μοῦ ἤρεσαν πολὺ αἱ ἀπαντήσεις τῆς Ἀλόης τοῦ Κηρισσοῦ εἰς τὸ τετράδιόν σου. Π: χ: ἐκεῖ ποῦ τῆς λέγεις νὰ ἔβλεπε νὰ εἶσαι «κουνουπίτι ἢ φύλος» κ' ἐκείνη σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἤθελε νὰ εἶνε «κόνις ἐντομοκτόνος»... μὰ γί- νεται ἐξυπνεότερον; — Διὰ τὰ ἄλλα ζητήματα δὲν σου ἀπαντᾷ τίποτε, διότι ἐπέρασαν πλεόν.

† Ἄννα Π. Σπιθάκη. Δυσπρότατον δυστύ- χημα ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγέλω σήμερον. Ἡ Ἄννα Σπιθάκη, ἡ Ταῦρέτῃ μας, ἡ χρυσὴ μας φίλη, ἡ ἀγγελόμορφος κόρη, τὸ καμάρη τῆς οικογενείας τῆς, ἡ λατρεία τῶν φίλων τῆς, δὲν ὑπάρχει πλε- ον εἰς τὴν ζωὴν... Εὖρε τραγικὸν θάνατον, περιεργαζομένη τὸ πολυκόρον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὸ ὅποιον ἐξ ἀπροσέξιας τῆς ἐπῆρε φωτιᾶν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτύπησεν, εἰς τὸν κρόταρον. Τὴ φοβερὸν δυ- στύχημα, παιδιὰ μου! Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τῶν δυστυχῶν γονέων, τοῦ δυστυχικοῦ ἀδελφοῦ, νὰ χάσουν τὴν μοναχικὴν Ἄνναν των, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, μόλις δεκαεπτα ἔτων, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!... Μὲ ποίας λέξεις νὰ τοὺς παρηγορήσῃ κανεὶς! Παρακαλέστω, παιδιὰ μου, τὸν Θεόν, νὰ τοὺς στείλῃ τὴν παραγορίαν ποῦ μὲ- νος Ἐκεῖνος εἰξεύρει. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἄλλο παρὰ νὰ ἐνώσωμεν τὰ δάκρυά μας με τὰ δά- κρυά των...

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: ἡ Ἄννοις Κομβέλου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με τὴν Ἑλένην Καραπασίλου καὶ Πηνελόπην Ἀγγελίδου — ἡ Πικραμένη Καρδοῦλα ζητεῖ ἔθνομα ἢ τάρχηκα τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ — ἡ Μαργαριτοφό- ρος ἐρωτᾷ τὴν Αἰκατερίνην Καράτσαλη ἂν ἔλα- βεν ἐπιστολήν τῆς — ἡ Ἀσκητικὸς Καρδία πλη- ροφορεῖ τὴν Μαργαριτοφόρον, ὅτι ἦσαν ἄλλοτε συμμαθήτριαι καὶ ὅτι ἔχουν ἀναλλάξαι καὶ Μι- κρὰ Μυστικὰ — τὸ Ἄγγρ Μενεξεδάκι ἀσπάζε- ται τὸ Μενεξεδάκι Μπουκετάκι, τὸ ὅποιον γνωρίζε πολὺ — τὸ Γεωρ τῆς Στυγῆς ἐρωτᾷ τὸν Πτε-Ψι τί γίνεταί; — ἡ Τσιγγαρέλα ζη- τεῖ τάρχηκα τῶν Ὁραίων Πηρικίων καὶ ἂ ἀ- σπάζεται τὴν Ἑλληνικὴν Βαρκοῦλαν, Ἑλ- ληρικὸν Ἐδαφος καὶ Παιδικὴν Χαράν — ἡ Μικρὰ Ἀθῆς συγκαίρει τὸν Νοσταλγὸν Ἑλ- ληνα διὰ τὸ βραβεῖόν του — ἡ Φανὴ Τζιώτου ἀσπάζεται τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον — ἡ Μοῦ- σα τοῦ Λοροῦ συγκαίρει τὸν Ἀγροπολιτικῶ- ζατορ διὰ τὸ Ἄθρον Βραβεῖον — ἡ Καννασία δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Φιλομούσου Νεάνιδος προ- ταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμύνει ἐπιστο- λὴν τῆς — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια ἀσπάζεται τὰς Ἐσωτερικὰς τοῦ Ἀρακείου — ὁ Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης συλλυπεῖται τὸν Ἀδελφὸν τῆς Ταῦ- ρέτῆς διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελ- φῆς — ἡ Γαρθένια τῆς Μαργησίας συγκαίρει τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα διὰ τὸ βραβεῖόν του — ἡ Πενθοῦσα Καρδία ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀ- σπαστοπαμίτου καὶ τῷ εὐχεται νὰ ἐκκληρωθῇ ἡ ἀπάντησις του εἰς τὴν 16ῃν ἐρωτήσιν τῶν Μ. Μυστικῶν (ὀρθοῶς, νὰ δοξασθῇ ἀφ' οὔ δοξάση τὴν Ἑλλάδα) — ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν ἀσπάζεται τὸν Σαρδανάπαλον — καὶ ἡ Κωματίζουσα Θάλασσα συγκαίρει τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα, καὶ ἡ Πέτρα Σκανδά- λου καὶ πλείστοι ἄλλοι. — Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλλά- ζουν: ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος με τὸ Ἐρ- σαρχον Ἐαρ — ἡ Εἰρωμένη τῆς Βιωμαμένης με τὸ Μεσολογγιτάκι, Αἰμυνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἄγγρ Μενεξεδάκι — ἡ Ἑλ-

ληνικὴ Ναυαρχίς με τὴν Ζωηρὰν Φλόγα καὶ Νοσταλγὸν Ἑλληνα — τὸ Κετρί με τὸν Ρω- μαῖον Κικέρον — ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταρέλα με τὸν Αἰθέρα, Πειραικὴν Ἀδραν καὶ Θε- ραπεινίδα τῶν Μουσῶν — ὁ Φίλαγγρος Ἑλ- λην με τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδαφος, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδον — ἡ Κυκλαμιά με τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Πηρικλιόσαν τοῦ Ἀχινοῦ καὶ Μαργηρὸν Βί- κωνα — ὁ Νὰν-Ἄγγρ με Βίωνα τὸν Σμυρναῖ- ον, Ζοφερὸν Νέφος καὶ Ποιμενίδα τῆς Δίφ- ρης — ἡ Ἰλόη τοῦ Κηρισσοῦ με τὸν Μεσημ- βρινὸν Ἀστέρη, Μόζορτ καὶ Ἐρυθρὰν Κα- μέλιαν — ὁ Τσιγγαρένος τοῦ Κόσμου με τὸν Ἀριστέα, Κασσιόπειαν καὶ Σφιγγὰ τῶν Πά- γων — ὁ Πηρικλιὸς τῆς Μαργησίας με τὸν Καρ- χαίριαν τοῦ Παλῆρον, Ἀρταγιὰν καὶ Τρε- σσηφανὸν Λέοντα — ἡ Ἐαρινὴ Ζοῆ με τὸ Ἐ- κρηγιωμένον Κῆμα καὶ Μυλαῖδον — ὁ Ἄετος τῆς Δίφρης με τὴν Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίπου, Κάλυκα Ρόδου καὶ Θαλασσοπούλαν — ἡ Ἐν- δοξὸς Ψαριαῆ με τὸν Πηρικλιὰ Φεβρουάριον, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακείου καὶ Καρχαίριαν τοῦ Παλῆρον — ἡ Μικρὰ Φιλοπεριεργὸς με τὸ Κάλος Ὁρισεῖ (διότι εἶνε περιεργὸς νὰ ἰδῇ ἂν εἶνε μία παλαιὰ τῆς συμμαθήτρια, Σουριανὸν Ἰππόστην καὶ Μενεξεδάκιον — ἡ Κόρη τοῦ Στρουγγῶνος με τὸν Φαγᾶν, Νεαδὸν Ζωγράφον καὶ Μεσολογγιτάκι — ἡ Ἀποκταῖσα Ἑλπίς με τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Μεσολογγιτάκι καὶ Αἰμυνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου (διὰ νὰ καταλλάξουν, ἂν θέλουν, καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Αἰγιναία Ἀθηνα με τὸν Καρχαίριαν τοῦ Παλῆρον, Ἐθναῖον Τύνον καὶ Ἀντιγόνην — ἡ Πειραικὴ Ἀδρα με τὴν Βασιλίδα τῆς Ἐρ- ρήμον, Ἀγαρίστην καὶ Μενεξεδάκιον Μπου- κετάκι (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) — ὁ Νο- σταλγὸς Ἑλληνα με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέ- στωρος, Ἀετὸν τῆς Ἰδης καὶ Ἰωάννην Λάρχη — ἡ Κόρη τοῦ Λάλα με τὸν Κεραμιδογά- τον — ἡ Ἀτρομητιὸς Καρδία με τὴν Ναυτο- ποῦλαν (διότι εἶνε ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα) — ἡ Παιδικὴ Χαρά με τὸν Γλυκὸ Φιλάκι, Ἐρυ- θρὰν Καμέλιαν καὶ Ἀττικὴν Νύκτα — ἡ Γλυ- κεία Καρδία με τὴν Σπαρτιάτιδα Σειλιωνίδα Κωμοδίαν τῆς Ζωῆς καὶ Μπαῦ-Μπουῦ — τὸ Τριανταφυλλένιον Μπουκετάκι με τὸ Ἄθος τοῦ Μαῖου, Ἀστρίδα τῶν Ἀνθῶν καὶ Τρυ- γῶναν — τὸ Μενεξεδάκιον Μπουκετάκι με τὴν Βίρωειαν τῆς Βιωμαμένης, Ἄθος τῶν Λει- μῶνων καὶ Ὁραῖους Πηρικίους: ὁ Ρωμαῖ- ος Κικέρον με τὴν Νεροχελόνην, Θαλασσο- ποῦλαν καὶ Ἐρυθρὰν Καμέλιαν — ὁ Τρι- αφυλλῆ καὶ τὴν Μενεξεδάκιον (τῆς ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) Κωματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Βο- σκοπούλαν τῆς Δίφρης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολῆς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 45

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΔΙΜῆ GIRON]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36.)

— Ἐγὼ ὁμως θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω κοντὰ σὰς, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσούλα. Γὰρ νὰ ἰδοῦμε, ἂν πέθαινα ποῖος θὰ ἐσκοῦπιζε τὸ σπιτάκι, ποῖος θὰ ἐξεσκόνιζε τὲς συλλογές, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὰ περιστέρια, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε γιὰ σὰς, νὰ σὰς κυτάξῃ, νὰ σὰς περιποιηθῇ, νὰ σὰς βοηθήσῃ, νὰ σὰς ἀγαπήσῃ; . . . Ἐπειτα . . . καταλαβαίνω ὅτι ἡ λύπη σὰς θὰ ἦταν φοβερὴ, ἂν πέθαινα . . .

— Σὰν νὰ τὰς ζευρες! εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Φραντζῆς.

Καὶ κατόπι, σκυθρωπάσας κάπως, σοβαρευθεὶς, προσέθεσε:

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι κ' ἐγὼ θὰ πέθαινα σὲ λίγο. Κι' ἀλήθεια, πῶς θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ; Ἐσὺ δὲν εἶσαι τὸ πουλάκι, τὸ χελιδονάκι, ποῦ τριγυρίζει καὶ κελαδεῖ γύρω ἔστη φωλῆα τοῦ γέρου κούκου; . . . Ἄ, ξεχάσα! οἱ κούκοι δὲν ἔχουν φωλῆς! . . . Μὰ τί χρειάζονται ἡ παρομοιώσεις; Ἐσὺ, μικρούλα μου, δὲν εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ἡ ἀγάπη μου, ἡ ἐλπίδα μου, ἡ εὐτυχία μου ὅλη, ἡ αὐτὸ τὸν κόσμο ποῦ θὰ ἦμου μόνος κ' ἐρημος σὰν τὸν κούκο; (Ἐδῶ περὶ ἡ παρομοιώσεις ἐρχεται καλὰ.) Μὰ στάσου, γιὰτί ἐπῆρε δροσιά. Ἀκούς τὴν αὔρα ποῦ σηκώνεται ἀπὸ τὸ ποτάμι;

Καὶ ὁ γέρον ἐκλίνε πρὸς τὸ κοράσιον, διὰ νὰ σταυρώσῃ καλλίτερα ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ μάλλινον σάλι, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀνοιχθῆ.

— Ἔτσι, εἶπε, νὰ σε ζεσταίνῃ περισσότερο.

— Ἐὐχαριστῶ . . . εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Φραντζῆ, ποῦ ἔχετε τέτοια ἰδέα γιὰ μένα, καὶ περισσότερο, ποῦ μοῦ το λέτε, ἀπήντησεν ἡ Χρυσούλα συγκινημένη. Τώρα ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη . . . τί λέγω; κανένας ἔστων κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πειδὶ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα. Τὰ γλυκὰ σὰς λόγια μοῦ κάνουν πολὺ καλὸ, μὰ τόσο καλὸ, ποῦ θὰ με γειάου γιὰ τὸ πειδὶ γρήγορα, πειδὶ σίγουρα καὶ ἀπὸ τὰ

δυναμωτικά ποῦ πέρω . . . Ἀλήθεια, πόσα χρήματα κοστίζουν τὰ γιατρικά, πόσα χρήματα σὰς ἐκόστισα, κύριε Φραντζῆ!

— Ἄ, μὰ! τιποτένια πράγματα, ἀντέτεινε ὁ γέρον, γελῶν.

— Ὅχι, ὄχι! ἐγὼ τὸ ξεύρω, γιὰτί ἔκαμα τὸ λογαριασμό. Καὶ τί νομίζετε, πῶς δὲν βλέπει κανεὶς, πῶς δὲν ἀκούει, ἡμέρας τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κ. Φραντζῆ, τοὺς πατρικῶς προσήλωμένους ἐπ' αὐτῆς, μίαν μικρὰν στίλβουσαν σταγόνα, ἐν δάκρυ, τὸ ὅποιον ἐκινεῖτο κατὰ μῆκος τῶν βλεφάρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ.

— Ἄ, κλαῖτε! . . . κλαῖτε! . . . ἀνεκράξεν ἡ Χρυσούλα. Καλὰ τοῦ ἔλεγα ἐγὼ, ἔστὸ κρεβάτι μου, — μάλιστα τὴ νύκτα, — ὅτι κατὶ ἐκράματα ποῦ ἐγὼ δὲν τὸ ξεύρω, ὅτι ἐκοπιάζετε, ἐπολεμοῦσατε. . . γι' ἀγάπη μου!

— Μὰ ὄχι, ὄχι σοῦ λέγω, ἐφέλλισεν ὁ ὀρυκτολόγος, ἀμύχανος κάπως καὶ στενωχωρημένος.

— Μὰ ναί, ναί σὰς λέγω! ἐπέμεινε ἡ Χρυσούλα. Μοῦ τὸ ἔλεγεν ἡ καρδιά μου. . . Ἐπειτὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ, μέσα μου, ἔστην ψυχὴ μου, γιὰτί ὅταν σὰς κυτάξω, μοῦ ἐρχεται νὰ κλάψω κ' ἐγὼ καὶ νὰ σὰς φιλήσω.

— Νὰ κλάψης; Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! Νὰ με φιλήσης; ὅσο θέλεις!

— Ναί, θέλω, θέλω, θέλω. Καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ νὰ σὰς δώσω, ἀπὸ τὰ φιλιὰ μου; Εἶμαι φτωχούλα ἐγὼ, ὀρφανούλα. . . τὸ ξερετέ. Ἐλάτε νὰ σὰς φιλήσω, κύριε Φραντζῆ, καλέ μου φίλε . . . πατέρα μου!

Καὶ ἀφίσασα ἀπὸ τὰ ὄχρα καὶ τρέμοντα χεῖλη της τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἡ ὅποια ἐνέκλειε τὰ πάντα, τὴν εὐγνωμοσύνην της, τὴν ἀγάπην της, τὸν σεβασμὸν της, ἡγέρθη κλονιζομένη καὶ

ἡ ἀγελάδα τοῦ Σιδέρη ἔσπασε τὸ πόδι της;

— Ἐτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ἡρέμα ὁ γέρον. Βλέπεις, ὅτι πάντα ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος, ὅταν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ δὲν θέλῃ οὔτε νὰ πεθάνουν, οὔτε νὰ ὑποφέρουν . . .

— Ὡ, τί γλυκὰ λόγια ποῦ εἶπατε τώρα, κύριε Φραντζῆ! ἐπιθύρουν ἡ Χρυσούλα με τρυφερὰν συγκίνησιν ἔπειτα προσέθεσε χαϊδευτικά: Τί τρόπον λοιπὸν

ἡράτε σεῖς, γι' ἀγάπη μου; . . . δὲν θὰ μοῦ πῆτε;

— Ἄ, νὰ μὴν εἶσαι περιέργη! Αὐτὸ ποῦ ρωτᾷς, εἶνε τὸ μυστικὸ μου.

Τὸ κοράσιον ἀνήγειρε πρὸς τὸν γέροντα τὸ γαλανὸν καὶ τῶσον γλυκὺ βλέμμα του, ἂν καὶ κάπως ἐσθεσμένον, διότι ὁ πυρετὸς εἶχε καταπονήσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κ. Φραντζῆ, τοὺς πατρικῶς προσήλωμένους ἐπ' αὐτῆς, μίαν μικρὰν στίλβουσαν σταγόνα, ἐν δάκρυ, τὸ ὅποιον ἐκινεῖτο κατὰ μῆκος τῶν βλεφάρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ.

— Ἄ, κλαῖτε! . . . κλαῖτε! . . . ἀνεκράξεν ἡ Χρυσούλα. Καλὰ τοῦ ἔλεγα ἐγὼ, ἔστὸ κρεβάτι μου, — μάλιστα τὴ νύκτα, — ὅτι κατὶ ἐκράματα ποῦ ἐγὼ δὲν τὸ ξεύρω, ὅτι ἐκοπιάζετε, ἐπολεμοῦσατε. . . γι' ἀγάπη μου!

— Μὰ ὄχι, ὄχι σοῦ λέγω, ἐφέλλισεν ὁ ὀρυκτολόγος, ἀμύχανος κάπως καὶ στενωχωρημένος.

— Μὰ ναί, ναί σὰς λέγω! ἐπέμεινε ἡ Χρυσούλα. Μοῦ τὸ ἔλεγεν ἡ καρδιά μου. . . Ἐπειτὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ, μέσα μου, ἔστην ψυχὴ μου, γιὰτί ὅταν σὰς κυτάξω, μοῦ ἐρχεται νὰ κλάψω κ' ἐγὼ καὶ νὰ σὰς φιλήσω.

— Νὰ κλάψης; Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! Νὰ με φιλήσης; ὅσο θέλεις!

— Ναί, θέλω, θέλω, θέλω. Καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ νὰ σὰς δώσω, ἀπὸ τὰ φιλιὰ μου; Εἶμαι φτωχούλα ἐγὼ, ὀρφανούλα. . . τὸ ξερετέ. Ἐλάτε νὰ σὰς φιλήσω, κύριε Φραντζῆ, καλέ μου φίλε . . . πατέρα μου!

Καὶ ἀφίσασα ἀπὸ τὰ ὄχρα καὶ τρέμοντα χεῖλη της τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἡ ὅποια ἐνέκλειε τὰ πάντα, τὴν εὐγνωμοσύνην της, τὴν ἀγάπην της, τὸν σεβασμὸν της, ἡγέρθη κλονιζομένη καὶ

τῶν μικρῶν καὶ ἀθῶων φίλων μου» διὰ τὸ καινούργιο σπίτι.) Ἄγρο Μενεξεδάκι (ἔχει κάλως.) Ἰδὼν τῆς Στυγῆς (πολὺ ἄργησεν νὰ μου γράψῃς, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἐτελείωσεν πλέον τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων.) Μελανώπιδα (δὲν ἤξεύρω διατί δὲν σου ἔστειλε τετράδιον ἂν δὲν παρήθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς προτάσεως, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ σου στείλῃ τὸ φύλλον ἀπέλλεται διὰ τοῦ Ταχυδρομείου καὶ διανέμεται τὸ Σάββατον· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.) Ἐξορίστον Ναπολέοντα (αὐταὶ αἱ μικραὶ ἀπορρίαι λύνονται διὰ τῆς λογικῆς, καὶ ἰδοὺ δὲν τὴν ἔλυσας ὠραϊότατα βέβαια, ὅταν εἶπα ὅτι τὸ κινεζικὸν κείμενον πρέπει νὰντιγραφῆ, διατί ἀρά γε τὸ εἶπα; διὰ νὰ ἰδῶ ἂν οἱ φίλοι μου τὸ ἀνέγνωσαν ἀσπλάγῃ, με τὴν συνήθη γραφὴν ἔπρεπε νὰ γραφῆ καὶ ὄχι νὰ ζωγραφισθῆ; καὶ παιδιά μου, νὰ σκέπτεσθε λιγάκι καὶ νὰ με περιμένετε νὰ τα λέγω ὅλα ἐγὼ!) Κωνσταντῖνον Λαγοῦδάκη (ἔλαβον.) Ἰωλὼν Διάδορον (μὲ εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τῆς ἐπιγραφῆς τῶν μαθημάτων, εἶδα ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου τὸ Γραφεῖόν μου σοῦ ἐφάνη «πολυτελέστατον» ἂ, μὰ! εἶνε ἴσως ἐνδύσσωπον, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ περιοδικὰ δὲν ἔχουν πολυτελεῖ γραφεῖα, διότι τὰ μέσα δὲν τὸ ἐπιτρέπουν· ἂν εἶχα κ' ἐγὼ δέκα-δεκαπέντε χιλιάδες συνδρομητῶν, τότε μάλιστα θὰ εἶχα καὶ Γραφεῖον ὅπως πρέπει, με μεγάλας καὶ πολυτελεῖς αἰθούσας, καὶ θὰ ἐπροσκαλοῦσα τοὺς συνδρομητὰς, καὶ θὰ ἔκαμα φιλολογικὰς ἡμερίδας, με διαλέξεις, με ἀπαγγελίας, με παραστάσεις, με μουσικὴν, — ὅπως τὸ κάμουν εἰς ἄλλους εὐτυχισμένους τόπους τὰ περιοδικὰ.) Τσιγγαρέλιαν (ἐγγίμισε λοιπὸν ὁ κουμαράς; ὠραῖα, βλέπω, ἐπέρασες εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων.) Καϊάφαν (ἔλαβα.) Ἀγαθῖνον Ρόδου (περίεργον! ἐπιστρέφω καμμίαν φωνὰν τὸ τετράδιον, ὅταν δὲν ἔχη γραμματόσημον· ἀλλὰ τότε θάσω μέσα μίαν σημείωσιν· ἂν τὸ εἰς σὲ ἐπιστραφῆν δὲν εἶχε τοιαύτην σημείωσιν, τότε βέβαια σοὶ ἐπεστράφη κατὰ λάθος τοῦ διακπεραιώτου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξαναστειλῇς ἀπῆντησας εἰς ἑλὰς τὰς προηγουμένας ἐπιστολάς σου, καὶ σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 35^{ον}.) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον, Μούσαν τοῦ Χοροῦ (ἔγινε καλὰ ἡ Ρωσία;) Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα (ἔστειλα μὴ μ' εὐχαριστεῖς ἤτο χρέος μου νὰ εἰδοποιήσω περὶ τῆς ἐκπτώσεως πρώτους συνδρομητὰς, διότι οἱ μὴ συνδρομητὰ εἶνε πολὺ-πολὺ περισσότεροι, καὶ ἂν ἐδημοσίωσα τὴν ἀγγελίαν πρώτα εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ συνδρομητὰ δὲν θὰ ἐπρόσβαναν νὰ ὑπεληθῶσιν.) Κόκκινην Ἐξοχὴν (τὰ ἔλαβα ὅλα· Μαραμένην Κλήνη (πολὺ ἐδιότθης νὰ παραπονεθῆς; ἐπειτα βέβαια θὰ τα εἶδες ὅλα.) Κανκασιῶν (τὸ ἔλαβα.) Κεντρή (τὰς εἰκόνας, περὶ τῶν ὀπλοῦν μ' ἐρωτᾷς, τὰς ἐκπέμνω ὁ Γαλλίης; αἱ δὲ γελοιογραφίαι τῆς Ἀσκάτης Κυριακῆς ἦσαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ποῦ ἔκαμα ποτέ, καὶ ἀπορῶ πῶς τὰς ἤθελες καλλιτεχνικωτέρως· ὅσον διὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀνοιχτῆς Καρδιάς, ἀλήθεια ἔγινε πλέον μακρὴ ἀφ' ὅτι ἔπρεπε, ἀλλ' ἔπαιεν ἡ φωτογραφία ἡ ὅποια ἦτο μακρὴ, ἐν ᾧ ἄλλον αἰλευκαὶ ἐπιτυγχάνουν φαίνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Φαίδωνος με προσοχὴν, διὰ νὰ νομίζῃς ὅτι εἶπε νάναγνίσκατε Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν καὶ Βίους Ἀγίων! μὰ εἶπε αὐτὰ;) Μινῶτον Νέγκαν, Μαγεμένον Ἀσπὸς (ἔστειλα τὸν τόμον καὶ τὰ φύλλα εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Παιονίδα τοῦ Ἡλίου (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐχάρην· ἔτσι ἤθελα νὰ με ἀγαποῦν ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ νὰ με κάμουν νὰ τους γνωρίζω καὶ προσωπικῶς· φαντάσου ὅτι πολλοὶ βραβεύονται, καὶ πάλιν δὲν μου στέλλουν τὰς φωτογραφίας τῶν εἰδῶν μετροφροσύνη εἶνε αὐτῆ, δὲν ἐνοῶ.) Ἠράκλον τῆς Ντραμπάτοβας (ἔστειλα.) Μαραμένον Φύλλον (εὐγε, εὐγε τὸν «Ἑλληνοπαιδα».) Ἐρυθρὰν Καμῖλιαν (ἡ περὶ τῆς ἀτυχῆς μας Ταβύτης ἐπιστολή σου πολὺ-πολὺ με συνεκίνησε· καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίση, Ἐλπίς

τῶν Δουστουῖν) Ἀντιγόνη (πειράζει πολὺ καὶ νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃς· ἂν ἦτον ὄλοι νὰ λούπουν, ὅπως τοῖς ἀρέσει, τὸν Χάρτην τῶν λούσεων, πᾶσι τότε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον τὸν ἔκαμα· καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε, διὰ νὰ ἔχω γραμμένας τὰς λύσεις εἰς ὁμοίωμα χαρτί, καὶ νὰ λείπουν τὰ παντοειδῆ ἐκείνα χαρτάκια, ποῦ μου ἔστειλαν ἄλλοτε καὶ τόσω μ' ἐδυσκόλευαν εἰς τὴν ἐξέλεξίν.) Κύριον Πρόεδρον (διατί; μήπως καὶ τὸ καρίτσι δὲν ἔκαμαν Συλλόγους;) Μαστρογαλαοτὴν (καλὸς ἦλθε· τώρα, ἐλπίζω, θὰ φαίνεσαι συχνότερα, ποῦ θὰ εἶσαι καὶ πλησιέστερα.) Μυροβόλον Ἰον, Εἰδικρινὴ Φιλίαν, Μελίσσαν (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ γραμματάκι σου με τὸ ριοχάκι καὶ τὸ τριανταφυλλάκι· φίλησέ μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου· τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον δὲν εἶνε πλέον ἐν χρήσει, παρὰ μόνον ἂν τύχῃ κανεὶς νὰ σου ζητήσῃ με αὐτὸ Μ. Μυστικά.) Μάρς (δρῆλεις δεκάλεπτον γραμματόση· διὰ τὸ σταλῆν τετράδιον.) Κεραμίδοτρον (τὸ 11. Πνεῦμα ἐξυπνότητων.) Μπαῦ Μπούν, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν περὶ τοῦ Κινεζικοῦ Διαγωνισμοῦ.) Γαρδέριαν τῆς Μαγνησίας (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ γραμματάκι σου.) Γαλλικὴν Ναυαρχίδα (κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σε ἰδῶ· λοιπὸν ἐς ἄλλοτε.) Ἑλληνικὴν Φουτανέλλαν, Ἰωάννην Κ. Παναγιώτσου (ἴσα-ἴσα τώρα θέλω νὰ μου γράψῃς, διὰ νὰ συνειδηθῇς γρηγορώτερα· πῶς εἶμπορεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς κοιλῶν, ἂν δὲν ἔμβῃ ἔξω τὸ νερὸ; γράφε μου λοιπὸν, καὶ ἂν κάμῃς καὶ λάθῃ, μὴ σε μέλη· ἡ ἡλικία σου τὰ δικαιολογεῖ.) Πενθοῦσαν Καρδίαν (ἀσχημῆς ὁ καίμενος περισσότερον, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους ποῦ κάμνει γι' ἀγάπῃ σου.) Ἀργυροκόρον Νέφος (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα δὲν ἐνθυμούμαι τὸ ὄνομα ποῦ μ' ἐρωτᾷς.) Πύργον τῆς Βαβέλ (εὐγε διὰ τὸν Ἑλληνοπαιδα.) Διοπροφοροῦσαν (ὅταν δὲν δύνασαι, ἡ σιωπὴ σου εἰς ἀπάντησίν του, καὶ ἐπομένως ἡ πληροφορία περιττῆ.) Χαρίλαον Α. Ναϊδῆν, Γλυκὸν Φιλάκι, Παιονίδα τῆς Δίφρης (νὰ προφυλάξῃς, γιὰ νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ.) Ζοφερόν Νέφος (διατί λοιπὸν νὰ τὰς στείλῃς; καὶ εἰδὲν ἐδημοσίωσαν, πρὶν λάθω τὴν ἐπιστολήν σου, τί νὰ κάμω; αἱ ἀνακλήσεις τῶν προτάσεων εἶνε πολὺ κοπιαστικά, διότι ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι, καὶ ποῦ νὰ εὐρίσκω προηγουμένας ἐπιστολάς καὶ ποῦ . . . ποῦ . . . ὡστε παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ.) Ἀσπρὸ Ποιτικόν (σ' εὐχαριστῶ ἔστειλα.) Ν. Πιλάθου ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν περὶ τῶν Κινεζικῶν.) Τζάμον Ἀνακατωμένον, Σοφὸν Πιττακόν (ἤρῃσε, διότι ἀπῆτε ἐργασίαν πολὺ περισσότερην ἀφ' ὅτι ἐφανταζόμην.) Βασιλέα τοῦ Κατέρου, Ὑπερήφανον Λέοντα (ναί!) Ὁρίωνα (ἀφ' οὗ δὲν εἶνε καὶ δὲν θὰ στείλῃ, ἡ πληροφορία εἶνε περιττῆ.) Θεόδωρον Γ', Ταρουλίην (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ.) Ἀσπρὸν Γάταν (ἔτσι φαίνεται! . . .) Συγγεφώδη Ἡμέραν (στειλε λοιπὸν δρ. 3.50 διὰ νὰ λάβῃς τὸ «Ἐν Οἰλογενεῖα».) Μπουμπουνιμένο Μναῖδ (ἰδὲ τὸ 3ον Δελτίον τοῦ Ἐράνου.) Νικολαὸν Διακόπουλον (εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ.) Ἑλληνικὸν Δίσθημα (θὰ σὲ εἰδοποιήσω προσωπῶς, διότι σήμερὰ δὲν εὐκαιρῶ νὰ κυτάξω.) Ζήσῃν Φαρμακίδην, Χιονοσκεπὴ Δίφρη κτλ κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
Καπελλάκια, σκουφόκια, φανέλλες,
κάλτσες καὶ μπαστούνια
ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 4 Δεκεμβρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμοῦ, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1

318. Λεξιγράφος
Τὸ πρῶτον εἰς τὰ ἔγγραφα, εἰς τοὺς πλανήτας

Κ' εἶνε πολλάκις ἐγκλημα τὸ ὄλον μου μεγάλο.

319. Συλλαβογράφος
Ἐνας φθόγγος μουσικῆς
Καὶ μ' αὐτὸν ἀντωνυμία.
Μιὰ λεξούλα τὴν δὲ,
Ὅλη κλεῖ τὴν κοινωνία.

320. Τονογράφος
Προτέρημα ποῦ ἐφήμισε τοὺς Γάλλους ἀπ' αἰῶνων,
Θὰ γίνῃ Αὐτοκράτειρα, ἂν μεταβῇ τόνον.

321. Αναγραμματισμός
Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.
Εἰς τι χρησιμὸν ἀγγεῖον θὰ με μετασχηματίσῃς.

322. Τρόγωνον
1.— Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
2.— Εἶμ' ἡ κάτοικος μίᾳς νῆσου.
3.— Εἰς τῶν παλαιῶν Θεῶν.
4.— Εἶμαι τοῦ προσώπου μέλος.
5.— Ἐγὼ ζῶν τὸν κοινόν.
6.— Κ' ἐν σπορίσει εἰς τὸ τέλος.

323. Μωσαϊκόν
Κόδρος, Ζήτης, Βαθυκλῆς,
Ποντικὸς καὶ Ἡρακλῆς,
Σοῦ δανεῖζον ἐν τῷ γράμματι
(Ἄλλ' ἐκτός τοῦ κεφαλαίου)
Διὰ νὰ κάμῃς ἐν τῷ ἅμα
Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

324—325. Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις
1.— Τίς ὁ πρῶτος ἐξοστρακισθεὶς ἐν Ἀθῆναις;
2.— Τίς ὁ ἀνακαλύψας τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος; Ἐτάλη ὑπὸ Κωνσταντῖνου τοῦ Παλαιολόγου

326—330. Μαγικὴ Συλλαβή
Τῆ προσθήκῃ μίᾳς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων ἄλλας τόσας:

Ῥήγος, ἀπτός, ἀτμός, ἀντί, μέλος.
Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Θεοφανίδος τῶν Μουσῶν

331. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἑλλάδος, τὰ δευτέρω ἀρχαῖον Θεόν, τὰ τρίτω ἀρχαῖον πόλιν (ἢ ὄρος) τῆς Λυδίας.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. — 2. Μάντις σοφός. — 3. Ὁπλον πρωτογενές. — 4. Ἀρχαία Βασιλίσα. — 5. Ὑῶς Ἡρακλέους. — 6. Ῥῆμα ἀρχαῖον. — 7. Ἅγιος, μέγας φιλόσοφος τοῦ μεσαιῶνος.

332. Ἑλλητισμοῦφωνον
ο ω -α ε
Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Λύτου τῆς Ὀφείας

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Λακίσεων τοῦ φύλλον 36.

442. Ἰαπωνία (ἴα, ποιεῖ, α) — 443. Ἄθως, ὄθος. — 444. Ἡ πέννα.

445. Α Γ Η
ΕΥ Χ Ο Σ ΚΑΡΛΟΤΡΑΦΗ
Π Ρ Α Ο Τ Η Σ ΔΡ Ε ΣΑΗ,
Δ Ε Π Α Σ Τ Ρ Ο Ν ΒΡΕΜΗ

446. Κολομβός, Ὀλορος, κολοσσός, μολοσσός. — 448. — 452. Τῆ ἀνακλήθη διὰ τοῦ Ρ σχηματίζονται: οὐρά, ἔρις, ρέω, ἔρμα, φρόρος. — 453. ΔΗΡ (Μηδίας, Κρητῆ, Σερρῶν). — 454. Φεῦγε, τέκνον, τὴν ἀργίαν, — ὡς πολλῶν κακῶν αἰτίαν.